

Толерантноста и улесненията в Исляма

سماحة الإسلام باللغة البُلغارية

Абд Ер-Рахман бин Абд Ел-Керим Еш-Шиха

عبد الرحمن بن عبد الكريم الشيبك

ПРЕВОДАЧ

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

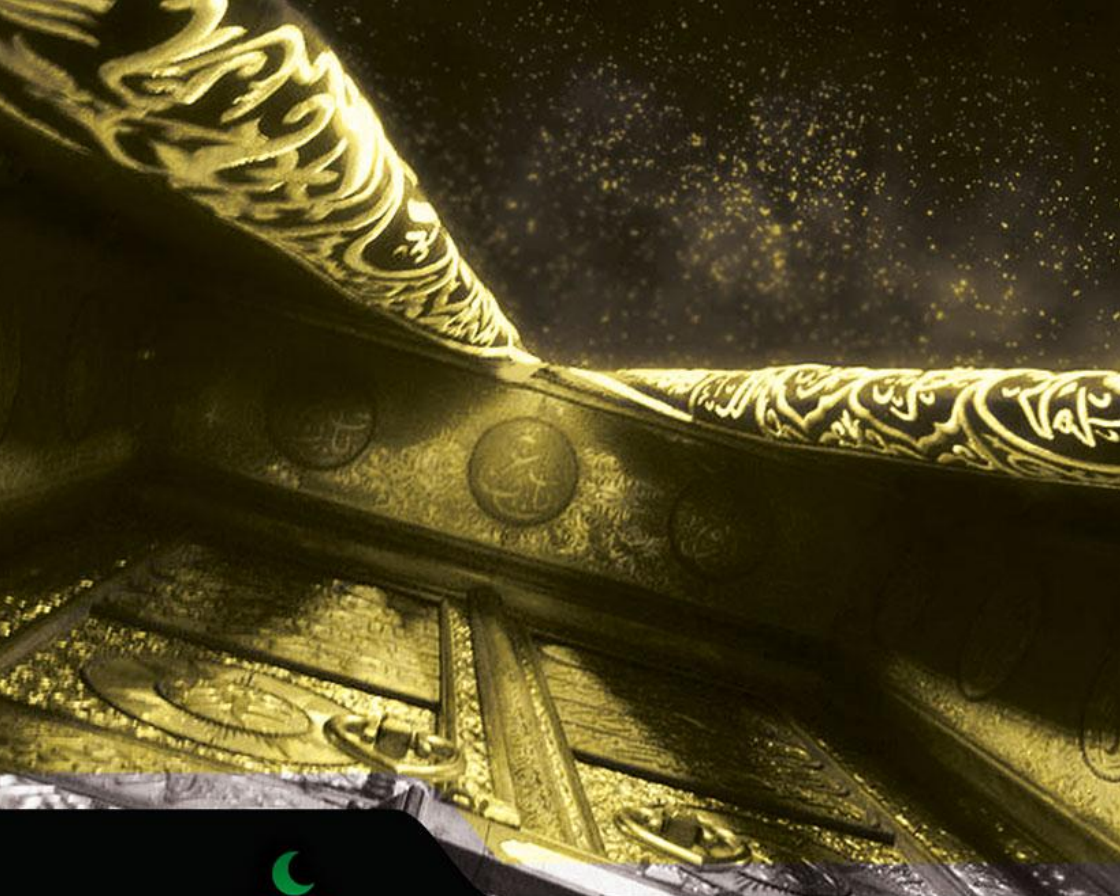
المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

РЕДАКТОР

Мустафа Хайруи

www.islamland.com

ISLAMILAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM

С, името на Аллах, Всемилоствивия, Милосърдния

Слава на Аллах, Господаря на световите и нека мира и благослова да са за нашия пророк Мухаммед, неговото семейство и сподвижници.

Наблюдавайки зачестилото обвинение отправено към Исляма с тероризъм и приписването на неща, които не са от него и от характерните му черти, чрез които се цели хората да бъдат отблъснати от него поради причината, че все повече хора се обръщат към него, се появиха публични обвинения и вкарване на съмнения при хората за които няма никакви доказателства и не са истина. Това са само интерпретации на враждебно отношение от дадени личности към Исляма и последователите му. Шейх Мухаммед Сейфуддин- директор на Ислямския център за образование и култура в гр. Брауншвайг, Германия поиска от мен да напиша кратка книжка в която се поясняват толерантността и улесненията на религията Ислям. Той има огромна заслуга в издаването на тази книга, разбира се след Аллах. Аз като личност бях заинтригуван изключително много от триумфа на Германия. С чисто сърце мога да кажа, че немците са добри хора. Всеки път когато дойдат немци в моята държава, заради търговия или работа, аз се срачам с тях и все повече се убеждавам в тяхната доброта. А едно общество описва ли се с доброта, то без съмнение хората, които го управляват са добри, защото това добро общество няма да избере за управници други хора, освен описващите се с доброта. И поради това

управата на Германия е съставена от добри и мислещи за обществото хора, умерени в сполетяващите ги неща и новости, които се случват в тяхната държава. Именно заради това, аз поздравявам немската общност за тази прекрасна управа, която имат, и поздравявам германската управа за добрата общност намираща се на територията им. Говорейки конкретно за себе си аз обичам Германия и желая за нея всяко нещо, което е добро и я води към успех и напредък. Желая да Ви успокоя споделяйки с вас, че зад тези мои желания не се крие друго освен истинския Ислям, подтикващ към обич и мир за всички хора. Това ще го узнаете след като прочете тази книжка. Пожелавам Ви да се сдобиеете с правителство и народ, които да имат правилно разбиране за Исляма, което ще ги подтикне към подпомагане на тази чиста религия и показването ѝ по медиите в истинския образ, в който не се съдържа нищо лошо. Това е нещото, което аз желая за всички хора, защото именно правилното разбиране е нещото, което ще доведе до решаване на голяма част от проблемите с които живеем и които възпрепятстват израстването и успеха на дадено общество. Проблеми пряко свързани със съвременния живот като разпространението на наркотиците, безнравствеността, неподчинението, разпадане на семейства и т.н... Чрез това разбиране ще се приведе икономиката в равновесие като се приеме финансова система, която е далеч от финансови сривове и обрати водещи до съсипването на икономиката, проблем, който масово се наблюдава при голяма част от държавите в днешно време. Именно поради тази причина много от тези

държави започнаха да налагат финансовата система на Исляма. Що се отнася до политическа гледна точка това правилно разбиране на Исляма ще доведе до приобщаването на 1,57 милиарда мюсюлмани, а това е бройка която е една четвърт от населението на земята. По този начин тези държави ще получат добро и полезно съюзничество, което ще е от страна на най- малко 90% от ислямските страни. Ние не отричаме, че има мюсюлмани, които се държат непристойно и вредят на Исляма с техните постъпки, независимо дали го вършат целенасочено или не. Но съгласете се с мен, че от справедливостта е да не се обвинява Исляма за грешките и лошите постъпки на част от последователите му, които не се придържат към нормите и законите в него. И накрая ще повтора с искреност, че аз обичам Германия и народа ѝ, доказателство за което е бързото ми откликване на искането на шейх Мухаммед Сейфуддин да напиша тази книга и това, че поздравявам Германия за успеха и добрите хора, които я представляват. Пример за това е този шейх, който е умерен в призива си към Исляма, искрен в мислите си и пътя, който следва. Това явно се забелязва в целите му, които го тласкат да бъде искрен и чистосърдечен към родината си и обича нея и гражданите ѝ. Това е което ние виждаме, а Аллах е този, който ще му държи сметка.

С името на Аллах Всемилюстия, Милосърдия

Слава на Аллах и нека мира и благослова да бъдат над нашия пратеник Мухаммед, неговото семейство и сподвижници.

От причините способствали да се разпространи Исляма и да бъде приет при немюсюлманите, е че той се отличава с леснота в разбирането му, удовлетворение в учението му, толерантност във взаимоотношенията и липсата на противопоставяне на природно заложените нужди, които Аллах е заложил у човека. Нещо повече, откликването на Исляма по отношение на тези нужди е ясно, защото ги приема за нормални без да ги отрича или отхвърля. Това го пояснява Пречистия и Всевишен Аллах в следните слова: “Обърни своето лице към религията правоверен, към природата, според която Аллах е създал хората! Религията на Аллах е неизменна. Тя е правата вяра. Ала повечето хора не разбират. [Сура Ер-Руум: 30]

Най- подходящия пример, който може да дадем за тази природа и да поясним как Исляма върви заедно с нея е примера за либидото, което не се забранява от Исляма, нито се разглежда като нещо лошо и порицано. Именно заради това Исляма повелява да се избързва със задоволяването на това природно заложено качество (*по позволен начин*). Това се пояснява в словата на Всевишния Аллах: „И встъпвайте в брак с несемейните от вас и с праведните от робите и робините ви! Ако са бедни, Аллах ще им даде от Неговата благодат. Аллах е Прещедър, Всезнаещ.“ [Сура Ен-Нур: 32]

Също така Пратеника */Аллах да го благослови и с мир да го дари/* подтиква към избързване със задоволяването на тази нужда, казвайки: „Уважаеми младежи, онзи който има възможност от вас нека се ожени, защото това е най- добро за опазване на погледа и най- хубаво за опазване на целомъдрието (т.е. за да се опази човека от прелюбодеяние). А онзи, който няма възможност да се ожени нека да говее, защото говеенето е щит за него. (т.е. щит който го пази от прелюбодеянието.) (Бухари) Но задоволяването на това природно качество не е оставено от Исляма на произвола, без да бъде контролирано. Тази религия привежда в ред задоволяването на либидото като поставя правила и пояснява правилния път, който трябва да се следва при задоволяването му. И така Исляма направи правилния път да е женитбата, чрез която се постига спокойствие, взаимна обич и продължителен семеен живот. Неща, които тласкат двойката към създаване на праведно потомство за което всеки един от двамата родители да бъде спокоен. Това нещо се постига следвайки повелите на тази религия за създаване на свещена връзка между мъжа и жената. Всевишния Аллах пояснява тази връзка в следното знамение: „И от Неговите знамения е, че сътвори за вас съпруги от самите вас, за да намерите спокойствие при тях, и стори помежду ви любов и милост. В това има знамения за хора мислещи.“ (Сура Ер-Руум: 21)

А що се отнася до други начини за задоволяване на това заложено качество освен този, който е одобрен от Исляма, те се считат за забранени и тази религия подтиква да се страни от тях. Това е така поради причината, че чрез

тях се разпространяват болести, губят се родствените връзки и се появяват деца от прелюбодеяние произлизащи от неспокойни и неуравновесени души, които ненавиждат общността сред която живеят. Затова Всевишния Аллах казва: „И не пристъпвайте към прелюбодеянието! То е непристойност и е злочест път.“ (Сура Ель-Исла: 32)

Но е редно да се знае също, че Исляма не е направил тази женитба да е вечна и е позволил развода, когато е налице нежеланието от страна на единия от съпрузите да продължи да живее с другия. Този развод се осъществява съблюдавайки и отдавайки правата на всеки един от съпрузите, грижейки се за техните чувства. Точно това е Исляма, който цели да създаде щастливо семейство, което да е градивно за обществото и чрез което всеки един индивид може спокойно да практикува религията си и да е спокоен за земния си живот с пълна свобода и улеснение. Така човека става активен и продуктивен.

По същия начин Исляма се отнася и към останалите природно заложені нужди при човека следвайки улеснението и подпомагането им, и странейки от затруднението и това, което човек няма способност да понесе. Ето това е причината тази религия да бъде автентична и последна - тя е религията, която е одобрена от Пречистия и Всевишен Аллах да бъде за всички хора. Затова онзи, който последва тази религия ще спечели земното щастие намиращо се в спокойствието на душата и утехата на сърцето, неща които не е почувствал друг човек освен онзи, който живее със сладостта на вярата и се

надява на отвъдното щастие, което включва вечно пребиваване в Дженнета (Рая), ширината на които е колкото небесата и земята, подготвен за богобоязливите. А онзи, който се отдръпне от тази религия и откаже да я последва, той възбранява за себе си всичките тези неща и Аллах - чрез мъдростта и справедливостта си - прави неговия живот да е изпълнен с лишения и трудности на този свят и дори явно да изглежда, че е щастлив, но всъщност не е така. А що се отнася до отвъдния свят за този човек ще има сурово и вечно наказание, което е много по-мъчително от бедите и нещастията на този свят, моля Всевишния Аллах да ни дари със сполука.

Тъй като от качествата на човека са недостатъците и небрежността, Исляма е религията, която е най-толерантна към човека и му поднася огромни улеснения. Това обхваща най-вече небрежността касаеща правата на пречистия и Всевишен Аллах, защото именно тези права са базирани на извинение, прошка и милост от Негова страна. А именно извинението, прошката и милостта на Всевишния са нещата, които обхващат всички права на Аллах, освен едно. Това е правото само и единствено Той да бъде обожаван и само и единствено на Него да се прави Ибадет [*всяко нещо, което Аллах обича и е доволен от него, от думи и дела, явни и скрити*], чрез единобожие, което не позволява да се съдружава или приравнява с Него никой или да се обожават друг освен Него – пречист е Той. Това съдружаване се получава като се извърши дело, за друг освен Аллах, а в същността си при това дело има правилото да бъде извършено само за Аллах.(например: намаз,

оруч, зекят, курбан и т.н.). Това се пояснява от нашия Господар в словата Му: „Аллах не прощава да се съдружава с Него, но освен това прощава на когото пожелае. А който съдружава с Аллах, той измисля огромен грях.“ (Сура Ен-Ниса: 48)

И така Исляма направи за човека изход от всеки грях, който е извършил отваряйки вратата на покаянието (теубе) за онзи, който използва разума си и желае да излекува обърканата си душа от извършения грях. И всичко това за да се поправи самия човек полагайки максимални усилия да не попада повече в този грях. Съжалението за извършения грях е причина за опрощението му. Без съмнение Аллах е най-превъзходен и най- щедър към това да опрости този грях и да въздаде награда (севап) на разкалялия се поради факта, че е изоставил греха заради страх от Аллах и надявайки се на това, което е при Него от огромна награда и Дженнет (Рая). Има ли по-голяма благородност от това?!!!

Всевишния Аллах казва: „Кажете: “О, раби Мои, които престъпвате в ущърб на себе си, не губете надежда за милостта на Аллах! Аллах опрощава всичките грехове [щом се покаете]. Той е Опрощаващия, Милосърдния.“¹ И още повече от това, е че Исляма е улеснил покаянието за раба правейки го лесно за извършване, без да има каквато и да е трудност или умора в него. Всевишния Аллах казва: „Който стори зло или себе си угнети, а сетне помоли Аллах за прошка, ще открие, че Аллах е опрощаващ, милосърден.“ (Сура Ен-Ниса: 110-111) И в друго знамение

казва: „Той е, Който приема покаянието от Своите раби и опрощава лошите дела, и знае какво вършите.“ (Сура Еш-Шура: 25)

Ето, по този начин Исляма се грижи за човешката душа, която може би да извършва многобройни грехове и престъпления и след това всички те да бъдат опростени с едно единствено покаяние за всичките грехове и престъпления. Това го пояснява любимия ни Пратеник */Аллах да го благослови и с мир да го дари/* с думите си: „Шейтана каза: „О Господарю мой, Кълна се в Твоето величие няма да престана да изкушавам рабите Ти, докато техните души не напуснат телата им.“ А нашия Господар отговори: „Кълна се в моите мощ и величие, аз няма да престана да им опрощавам, докато те ме молят за опрощение.“ (Предава се от Имам Ахмед-сахих) И наред с всичкото това улеснение, Исляма е опростил предварително греховете, които са извършени по принуда, по погрешка или забравяйки без да е целял и искал самия човек да попадне в тях. Пратеника */Аллах да го благослови и с мир да го дари/* е казал: „Наистина Аллах е опростил на моята общност извършеното по грешка, заради забравяне и онова за което са били принудени.“ (Ибн Мадже-сахих)

Редно е човека да знае, че вратата на опрощението в Исляма е отворена по всяко време и във всяко положение, докато настъпи смъртта му. Също е редно да знае, че за тази врата няма определено място или време. Всевишния Аллах казва: „Аллах приема покаянието на онези, които правят зло в неведение, после скоро се покайват. На тези Аллах приема покаянието. Аллах е всезнаещ, премъдр. И

не е покаянието за онези, които правят злини, а щом дойде при някого от тях смъртта, казва: „Сега се покаях.“ нито за онези, които умират неверници. За тях Ние сме приготвили болезнено мъчение.“ (Сура Ен-Ниса: 17-18) И Пратеника */Аллах да го благослови и с мир да го дари/* казва: „Всемогъщия и Велик Аллах приема покаянието на раба, докато душата му не достигне гърлото.“ (Сахих Ель-Джамиа: 1903- сахих)

От друга страна според Исляма не е редно човек да се отчайва и да губи надежда за милостта на Аллах, независимо от извършените грехове и тяхната многобройност, защото тази религия затвори вратата водеща към тези качества и поясни, че това дело е от делата на неверниците. Всевишния Аллах казва: „и не губете надежда за милостта на Аллах! Само невярващите хора губят надежда за милостта на Аллах.“ (Юсуф: 87) Това е така, защото опрощението се постига с благодатта на Аллах, разкаянието и търсенето на опрощение както се пояснява в думите на Пратеника */Аллах да го благослови и с мир да го дари/*: „Кълна се в Онзи, в чиято ръка е моята душа, ако вие не вършехте грехове, Аллах щеше да ви унищожи и да създаде други създания, които да грешат и да търсят опрощение от Него за да им опрости.“ (Муслим)

Чрез тези думи на Пратеника */Аллах да го благослови и с мир да го дари/* се отваря вратата на надеждата и така раба бива подтикнат да изостави греха, да се разкае за него и да потърси опрощение. А именно това е нещото, което Аллах обича, доволен е от него и се радва, че то е извършено. И на свой ред това подтиква раба да побърза с покаянието и да изостави греха. Пратеника */Аллах да го*

благослови и с мир да го дари/ казва: „Аллах е много по-радостен заради покаянието на вярващ раб от човек намиращ се насред пустинна и смъртоносна земя с камила на която е неговата храна и вода. Този човек заспива и събуждайки се вижда, че камилата му я няма. Започва да я търси докато го достига силен глад и казва: „Ще се върна на мястото от което тръгнах и ще спя, докато умра.“ И така той поставя ръката си под бузата чакайки смъртта. Изведнъж се събужда и вижда камилата си на която са вещите, храната и водата му. И Аллах е много по-радостен при покаянието на вярващия раб за извършения грях от този човек, който се радва, че е намерил камилата си на която са вещите му (храната и пиенето му).“ (Муслим)

Уважаеми читателю, чрез прочитането ти на тази книжка ще бъдеш запознат с толерантността и улеснението, които следва Исляма във всички области на живота - както на индивидуално ниво, така и на обществено ниво, на религиозно ниво и на светско ниво без изключение.

Аз желая да отнема част от времето ти, за да те запозная с Исляма. Не черпи информация за него от становищата, до които си достигнал след като си видял лоши постъпки и отношения от невежи и необразовани мюсюлмани. Ако се съгласиш с това, което е в тази книжка, то е добро, което Аллах ти поднася, но ако не се съгласиш, това ще е информация, която ще добавиш към твоите научни постижения, знания и представа за истинския образ на Исляма, който е далеч от

компроментации и фалшификации- действителни неща към които клонят хората мразещи Исляма. Знай, че всяко нещо, което противоречи на истинския инстинкт и на здравия разум не е от Исляма.

Колко е чудно, че част от хората се лутат наляво и надясно за да намерят религията, която ще ги доведе до щастието?!?! По този начин една част от тях изоставят истинската религия и започват да следват религии, които явно противоречат на правилния инстинкт и на здравия разум, религии, които дори сърцата отказват да ги приемат за нормални. Причината за да се получи това е шейтана (дявола), който непрестанно се труди да заблуди и да развали човека, възпирайки го от правилната религия. Той прави всичко това, защото знае, че хората, които следват тази религия ще спечелят щастието на този и в отвъдния свят. И като погледнем към Корана виждаме, че шейтана е обещал да заблуждава и изкушава хората още в деня в който беше прогонен от Дженнета (Рая). Всевишния Аллах казва: „Рече [Иблис]: “Кълна се в Твоята мощ, аз непременно ще ги изкушавам всички, освен Твоите предани раби сред тях.” (Сура Сад: 82-83)

Това, което подобава да се знае е, че приемането на Исляма от човека за негова религия е божествен дар и сполука от Аллах, с която облагодетелства, който пожелае от неговите раби. Когато Аллах забележи в един човек искрено намерение, добра ориентация, желание за запознаване с истината и следването ѝ, Той улеснява за него всеки един път, който води до тази истина. Затова се стреми да бъдеш като този човек, за който Аллах улеснява всеки възможен път, по който да достигне до истината. Всевишния Аллах казва: „Смятат, че теб облагодетелстват, приемайки Исляма. Кажи [о, Мухаммад]: “Не мен

облагодетелствате, приемайки Исляма, а Аллах ви облагодетелства, че ви напъти за вярата, ако сте искрени.”
(Сура Ель-Худжурат: 17)

Абд Ер-Рахман бин Абд Ел-Керим Еш-Шиха

Религията при Аллах е Исляма

Религията с която Аллах изпрати всички Пратеници и пророци от Адем, мир нему, до последния Пратеник и пророк е Исляма. Това е религията, която Аллах одобри за хората и джиновете и тя е валидна до настъпването на края на този свят, когато Аллах ще прибере всичко, което е на земята и няма да остане ни една жива твар. Всевишния Аллах казва: „Ислямът е религията при Аллах.“ (Али Имран:19)

В основата си тази религия призовава към единобожие (вярата само в един бог) и искреност в богослужението (ибадета), като всяко дело или слово се извършва за единствения Аллах, който няма съдружници. Точно това е призива на всички пророци и пратеници. Ето и словата на Всевишния Аллах, които потвърждават това: „Той предписа за вас в религията онова, което завеща на Нух и онова, което разкрихме на теб [о, Мухаммад], и онова, което завещахме на Ибрахим и на Муса, и на Иса: “Привържете се към религията и не се разединявайте в нея!”(Еш-Шура: 13)

Пророците преди Мухаммед */Аллах да го благослови и с мир да го дари/* бяха изпращани само към техните народи и за определи периоди от време. И когато умираше един пророк от тях и отминеше време се появяваше при хората отклонение в прилагането на това с което е бил изпратен. По този начин се появяваше съдружаването при тези хора, отдалечаването им от божествената религия на единобожието и разпространението на гнета и

престъпленията. Заради това тяхно отдалечаване Аллах изпращаше нови пророци, които да върнат хората към истината и единобожието. Това продължи до изпращането на последния пророк и пратеник Мухаммед */Аллах да го благослови и с мир да го даде/*, който Аллах изпрати за да анулира всички предишни писания и свитъци низпослани на предишните пратеници и да възобнови призива към единобожието борейки се за премахване на съдружаването с Аллах (ширк). В това отношение Всевишния Аллах казва: „И при всяка общност изпратихме пратеник: “Служете на Аллах и странете от сатаните (*съдружниците*)!” Някои от тях Аллах напъти, а някои заслужиха заблудата.“ (Ен-Нехл: 36)

Последния от тези пророци и пратеници беше Мухаммед */Аллах да го благослови и с мир да го даде/-* човек който Аллах изпрати след всички други пророци, за да бъде последен от тях и ниспосланото писане на него да бъде последното писание низпослано от Аллах към хората. Той за разлика от другите пророци е изпратен към всички хора и джинове, като вестител и предупредител, независимо от каква националност и раса са. Всевишния Аллах казва: „И те изпратихме Ние [о, Мухаммад] за всички хора само като благовестител и предупредител, ала повечето хора не знаят.“ (Ес-Себе':28)

И понеже тази религия е последна и е за всички хора, е редно тя да се отличава и да има по-голяма специфика от предишните писания, за да може да върви заедно с развитието на обществото във всяко едно време и

да наставлява всички хора, независимо от националността и произхода им. От тези отличителни черти е, че тази религия е на световно ниво и се описва с милост за всички хора, както ни известява Всевишния Аллах в Неговите слова: „И те изпратихме [о, Мухаммад] наистина като милост за световете.“ (Ель-Енбийя:108)

И от отличителните ѝ черти е, че тя съдържа всички постановления, закони и норми, от които се нуждаят отделната личност, обществото и взаимоотношенията между хората и общностите. Тези постановления и норми се грижат за подсигуряване на всяко нещо, което води до продължителност и запазване на обществото във всяко едно време и на всяко едно място, докато настъпи края на света. Всевишния Аллах казва: „Днес изградих за вас вашата религия и изпълних Своята благодат към вас, и одобрих Исляма за ваша религия.“ (Сура Ель-Майдех: 3)

И тъй като толерантността, улеснението и лекотата са от нещата, които обича и желае човешката душа при изпълнението на религиозните задължения, Исляма отделя важно място на тях. Дори сама по себе тази религия се движи около тези три неща, които се изразяват в леснината на разпоредбите ѝ, и лекотата при изпълнението на боголсуженията (ибадетите) в нея. Всичко това е за да може всеки един човек, във всяко едно време и на всяко едно място да прилага, спазва и живее -според възможностите си- с това, което Аллах повелява и Пратеника */Аллах да го благослови и с мир да го дари/* е вършил. Правилото в тази връзка се съдържа в следните

слова на Всевишния Аллах: „Аллах възлага на всяка душа само според силите ѝ.“ (Сура Ель- Бакара: 286) Същото правило дори го намираме и в думите на Пратеника /Аллах да го благослови и с мир да го дари/, който казва: „Не ме питайте за неща, за които не съм ви споменал. Народите преди вас бяха погубени заради многото въпроси и заради противопоставянето им на изпратените към тях пейгамбери. Когато ви възбраня нещо странете от него, и когато ви повеля нещо извършете от него толкова, колкото ви е по силите. *(т.е. извършете тази част, която можете според вашите възможности, защото тя е задължение за вас, а за онова, което не ви е по силите, то ви е опростено.)* (Бухари)

Наред с всичко това толерантността и улеснението в Исляма са изключително важна опора, на която се крепи изграждането на ислямското законодателство начело с най-важното нещо от него, което е убеждението, та чак до най-малкото нещо, което е липсата на каквото и да е затруднение относно позволените и забранените неща. Това нещо не е учудващо, защото тези божествени закони са низпослани на хората съблюдавайки техните недостатъци като чувствителност, усещания и възможности. А именно тези божествени закони се грижат по-най правилния начин за чувствата, усещанията и възможностите на хората, защото са изградени на базата на природно заложените качества при човека, които в никакъв случай не противоречат на тези господски закони. Нещо повече божествените закони са в пълна хармония с тези качества привеждайки ги по най- добрия начин в улеснение

на човека. Поради това, че Исляма взема в предвид тези човешки качества, той повелява изпълнението на богослуженията да е според възможностите на всеки един човек. Всевишния Аллах казва: „Той и не ви наложи притеснение в религията.“ (Ель-Хадж: 77) Именно заради това знамение разпоредбите и постановленията в Исляма са изградени върху толерантността, която от своя страна води до улеснение и премахване на трудностите и терзанията от мюсюлманите. А това без съмнение ще засади обич в сърцата на мюсюлманите по цял свят към тази религия, и по този начин те ще почувстват сладостта от прилагането и изпълнението ѝ, това го потвърждават дори писателите от немюсюлманите. Това са постановления, които се грижат за богатия така както се грижат и за бедния, грижат се за здравия, така както се грижат и за болния, грижат се за големия, така както се грижат и за малкия, грижат се за мъжа, така както се грижат и за жената, грижат се за съдията, така както се грижат и за подсъдимия, грижат се съблюдавайки обстоятелствата на времето и мястото. Наистина наред с древния си произход човечеството не познава разпоредби, които да са изградени изцяло върху умереността, толерантността и улеснението както е в Исляма. Това е така, защото Исляма е в съответствие с човешката природа, а Аллах е създал човека слаб по природа. В тази връзка Всевишния Аллах казва: „Аллах иска да ви облекчи. Човекът бе сътворен слаб.“ (Сура Ен-Ниса: 28)

И още по удивително е това, че толерантността в Исляма не е насочена единствено към мюсюлманите а към

всички хора. Нещо повече, с появата на последния Пратеник Мухаммед */Аллах да го благослови и с мир да го дари/* Исляма подтикна онези народи, които намираха трудност и неспособност да изпълняват религиите си да приемат Исляма и да се възползват от улесненията му. Всевишния Аллах казва: „онези, които следват Пратеника, неграмотния Пророк, когото откриват записан у тях в Тората и Евангелието. Той им повелява одобряването и ги въздържа от порицаването, и им разрешава благините, и им възбранява скверностите. И сменя бремето и оковите, които са на тях. Които повярват в него и го почитат, и го подкрепят, и следват Светлината, низпослана с него, тези са сполучилите.” (Сура Ель-Еараф: 157)

От улесненията в Исляма е позволяването да се полагат труд и усилия при издаването на религиозно становище (Иджтихат) от страна на учените хора. Това нещо се потвърждава от Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, когато изпраща Муаз към Йемен. Той, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, му казва: „С какво ще отсъждаш?“ Отговорил: „С книгата на Аллах.“ Пратеника казал: „А ако не намериш в книгата на Аллах?“ Отговорил: „Със суннета на Пратеника на Аллах.“ Пратеника казал: „А ако не намериш и в него.“ Отговорил: „Ще се трудя и ще отсъдя според моето виждане.“ Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, удари Муаз по гърдите и каза: „Слава на Аллах, който напъти пратеника изпратен от пратеника на Аллах към това, което желае пратеника на Аллах.“ (Сахих)

Основната причина да се позволи на учените да се трудят и да издават становища (фетви) е да може тази религия да посрещне еволюцията по най- подходящия начин, независимо от времето и мястото. Затова Исляма дойде с цялостни принципи, правила, постановления и основи които са постоянни и не се променят с течение на времето или със смяна на местоположението. Това за разпоредбите в убеждението (Акида) и богослужението (Ибадет) като например вярата, намаза - ракятите в него и определеното му време, зекята - стойностите му и задълженията му, времето за говеене, начина на извършване на поклонението хадж, времето му и наказанията за престъпилия по време на хадж. и т.н. Що се отнася до случки и неща, които се появяват в следствие, те се съпоставят с други като тях от Корана. Ако това е възможно се извършва, а ако ли не се търси в добрите и достоверните предания на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*. Ако се намери в преданията се работи с него, а ако ли не идва реда на набожните и извисени със знание учени. Независимо по кое време или къде живеят те трябва да изследват и проучат това нещо, след това да издадат становище съобразено с общата полза за цялото общество, нуждите на времето в което се намират и положението на обществото. Това се постига чрез задълбочен преглед на Корана и съпоставяне на новопоявилите се неща с основните правила в ислямското законодателство извлечени от Корана и Суннета. От тези правила са следните:

-„В основата си всички неща са позволени“ (в това не влиза раздел акида и богослужение-ибадет).

-„Ползите се опазват“

-„На преден план е улеснението и премахването на трудността“

-„Вредата се премахва“

-„Крайната нужда позволява забранените неща“

-„Крайната нужда се определя според степента ѝ“

-„Отстраняване на вредата е с предимство пред допринасянето на ползата“

-„Извършва се по-малкото зло“ - т.е. ако човек е принуден да избере едно от две лоши неща, той е длъжен да избере нещото в което злото е по- малко.

-„Злото не се премахва със зло“

-„Понася се злото касаешо група от хора за да се избегне злото касаещо цялата общност.“
и др.

Но нека сме на ясно, че труда на учените не означава следване на собствените желания и страсти. Той е една ценност, чрез която се достига до нещата допринасящи полза за хората, с единственото условие те да не противоречат на Корана или суннета. Труда на учените се позволява, защото той води до съвместимостта на Исляма

със нуждите касаещи дадена общност във времето в което живее. Затова този труд не се постига без огромни знания, проникателност и дълбоко разбиране на религията. И без съмнение онзи, който се запознае със знаменията в Корана и с преданията на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, за него ще се изясни начина по който Исляма подканва към толерантността и улеснението.

Исляма - толерантността и улесненията в него:

Наистина темата за улесненията в Исляма не е част от неговите отделни части, а е Исляма като цяло. Така е защото улеснението се намира във всяка една част от него. А как да не е така като Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Най- доброто от вашата религия е това, което е най-лесно за вас.“ (Сахих Ель-Джамиа: 3309) В друго предание казва: „Най – обичаното от религията за Аллах е великодушното.“ (Бухари) И като цяло Исляма следва пътя на пълната толерантност и улеснение, затова именно тази религия е умерената религия. Всевишния Аллах казва: „И така ви сторихме умерена общност за да сте свидетели за хората и Пратеника да е свидетел за вас.“ (Сура Ель-Бакара: 143) Сега ще разгледаме толерантността и улесненията на Исляма в отделни ситуации и области:

1 - Толерантността и улесненията на Исляма в политиката и международните взаимоотношения: Всевишния Аллах казва: „Аллах не ви забранява да се отнасяте с добро и да постъпвате справедливо към онези, които не воюват с вас в религията и не ви прогонват от домовете ви. Аллах обича справедливите.“ (Сура Ель-Мумтехане:8)

2 - Толерантността и улесненията на Исляма по време на срещи и сбирки. Всевишния Аллах казва: „**О, хора, Ние ви сътворихме от един мъж и една жена, и ви сторихме народи и племена, за да се опознавате. Най-достоеен измежду вас при Аллах е най-богобоязливият. Аллах е всезнаещ, сведущ.**“ (Сура Ель-Худжурат: 13)

3- Толерантността и улеснението на Исляма в областта на етиката. Всевишния Аллах казва: „Придържай се към снизхождението и повелявай приличието, и страни от невежите!“ (Сура Ель-Еараф:199) В друго знамение казва: „... които раздават и в радост, и в беда, и за сдържащите гнева си, и за извиняващите хората, - Аллах обича благодетелните,...“ (Сура Али Имран: 134) И в друго знамение казва: „Не са равни добрината и злината. Отблъсквай я с най-доброто и тогава онзи, от когото те е деляла вражда, става като близък приятел.“ (Сура Фуссилет: 34)

4- Толерантността и улеснението на Исляма в областта на богослужението (ибадетите). Всевишния Аллах казва: „А които вярват и вършат праведни дела на всяка душа възлагаме само по силите ѝ. Тези са обитателите на Рая. Там ще пребивават вечно.“ (Сура Ель-Еараф: 42)

5- Толерантността и улеснението на Исляма в областта на икономиката. Всевишния Аллах казва: „Които изяждат лихвата, не ще се изправят, освен както се изправя някой, когото сатаната поваля от лудост. Това е, защото казваха: “Търговията е като лихварството.” А Аллах позволи търговията и забрани лихварството. При когото е дошло наставление от неговия Господ и е престанал, негово е онова, което е било дотогава и делото му е за пред Аллах. А които се върнат към това, тези са обитателите на Огъня, там ще пребивават вечно.“ (Сура Ель- Бакара: 275)

6- Толерантността и улеснението на Исляма в областта на взаимоотношенията. Всевишния Аллах казва: „И кажи на Моите раби да говорят най-хубавото! Сатаната сее раздор

между тях. Сатаната е явен враг на човека.“ (Сура Ель-Исра:53)

7- Толерантността и улесненията на Исляма в областта на образованието и възпитанието. Любимия ни Пратеник, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Улеснявайте а не затруднявайте и благовествайте и не отвращавайте.“ (Бухари и Муслим) [благовествайте - говорете добро и радвайте хората, не отвращавайте - не говорете лошо с тях, не ги сплашвайте и не се заканвайте.]

И така като цяло всички разпоредби в Ислямското законодателство призовават човека да се придържа към толерантността и улеснението. А това се постига най-лесно чрез прилагането на тази религия в реално време, на обществено и лично ниво. Що се отнася до прилагането ѝ на лично ниво, за него Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Когато нежността се намира в дадено нещо, тя го разкроява, а когато бъде отнета от дадено нещо, то бива опорочено.“ (Муслим) В друго предание се споменава: „Извинявай [създанията], за да бъдеш извинен.“ (Сахих Ель-Джамиа: 982) И в друго предание се казва: „Аллах обича добротата във всяко нещо.“ (Бухари и Муслим)

А що се отнася до обществено ниво, обхващащо всички хора, Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, отправя дуа [молба] към Аллах за онзи, който се отнася с добро към общността си и следва подхода на толерантността и улеснението за тях с думите си: „О, Аллах, който поеме отговорност за дела от делата на моята общност и ги затрудни, затрудни го и Ти, и който поеме

отговорност за дела от делата на моята общност и се отнася с улеснение към тях, улесни го ѝ ти.“ (Муслим)

И поради важноста на извиняването и опрощаването, Исляма направи неща, които да стимулират човека да бъде толерантен правейки толерантността от нещата чрез които човека може да спечели Дженнета (Рая) и да се избави от огъня. Затова Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Онзи, който е улесняващ, нежен и приобщаващ за хората, Аллах ще го възбрани на огъня.“ (Хаким-сахих)

Но от споменатото до тук съвсем не се цели и не се разбира, че тези толерантност и улеснение обхващат пренебрегване на богослужението, Ислямските норми и закони. И съвсем не означава, че е позволено на човека да позволява и извършва забранени неща (харам) според Исляма или да забранява неща, които са позволени според Исляма. И съвсем не означава, че се позволява небрежното отношение относно разпоредбите и заповедите в Исляма и пренебрегване на ислямското разбиране и ислямските норми. Но с толерантността и улеснението се разбира толерантност и улеснение, които са далеч от трудността, непосилността, греха и неподчинението. Една от съпругите на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, на име Айша, Аллах да е доволен от нея, казва: „Когато Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, имаше право на избор между две неща, той винаги избираше по-лесното от тях, ако то не беше грях. А ако беше грях, пратеника се отдалечаваше най-много от него. И никога Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с*

мир да го дари, не отмъщаваше за нещо свързано с него, изключение беше само нарушаването на свещеността на Аллах, но и тогава не Пратеника, а Всемогъщия и Велик Аллах отмъщаваше за това. Но дори в тези богослужения, повели, забрани и разпоредби се прави изключение когато човека изпадне силна нужда. В този случай има специални разпоредби, касаещи конкретно крайната нужда. Затова сега ще разгледаме толерантността и улесненията на Исляма в някои ситуации от крайните нужди:

Толерантността и улесненията на Исляма касаещи убеждението и вярата:

Убеждението на единобожие в Исляма е основата на която се изгражда тази неизменна религия т.е. без правилно убеждение и вяра няма религия. Затова Всевишния и Преславен Аллах ни известява казвайки: „ Аллах не прощава да се съдружава с Него, но освен това прощава на когото пожелае. А който съдружава с Аллах, той дълбоко се е заблудил.“ (Сура Ен-Ниса: 116)

Но наред с това Исляма постъпва с толерантност и улеснение към човека, дори в тази неизменна основа, на която се базира цялата религия. От примерите за толерантността и улесненията му в тази насока са:

1- Убеждението е далеч от каквато и да е неясност, мрачност, прикритост и недоумение. Поради тази причина убеждението в Исляма е ясно и лесно за разбиране от всички хора- учени и невежи, малки и големи. Това убеждение е да се вярва само и единствено в Аллах и да се извършва ибадета (богослужението) само и единствено на Него, без да се съдружава друг с Него и без да се търси посредник между човека и Него. Това убеждение го знаят всички хора и то е, което Аллах е низпослал за всички хора, а не само за определена група. Това убеждение е нещо лесно възприемащо се от човешкия разум, което го води към издигане и развитие, а не към униженост и омаловажаване - качества към които разума бива доведен чрез обожаването на идоли от камъни, дървета, животни и др. От доказателствата за лесното разбиране на това

убеждение от страна на човека е невежия бедуин живеещ наред пустинята, който след като беше попитан как е разбрал за неговия Господар, казал: „Разбрах за Него от вродените неща - природата му и природно заложените качества от Него; разбрах за Него от животинската тор, която говори за вида на животното , от стъпките на краката, които говорят за посоката на движение в мрачна нощ и от земята с многобройните ѝ пътища и от небето с многобройните му съзвездия- няма последните две не доказват съществуването на Всепроникващия и Сведущия?!

2 - Убеждението в Исляма задължава всички негови последователи да вярват във всеки един от предишните пратеници и пророци и в писанията, които Аллах им е низпослал, без изключение. Това нещо го доказват словата на Всевишния Аллах: „Пратеника повярва в онова, което му бе низпослано от неговия Господ, повярваха и вярващите. Всеки от тях повярва в Аллах и в Неговите ангели, и Неговите писания, и Неговите пратеници. [И казаха:] “Разлика не правим между никого от Неговите пратеници.” И рекоха: “Чухме и се подчинихме. Опрости ни, Господи наш! Към Теб е завръщането.” (Ель- Бакара: 285)

3 - Убеждението в Исляма не принуждава никой от хората насила да приеме Исляма и да стане мюсюлманин, без той сам да е удовлетворен от това дело и да го желае. Това се доказва със словата на Всевишния Аллах, в които казва: „Няма принуждение в религията. Отличи се вече истината

от заблудата. Който отхвърли сатаните и повярва в Аллах, той се обвързва с най-здравата връзка, която не се къса. Аллах е всечуващ, всезнаещ.“ (Ель-Бакара: 256) (“сатаните” (тагут) са всичко, което отклонява от пътя на Аллах като: сатани, идоли, хора и т.н.)

Липсата на принуждение е съобразена с различието в религиите при хората, които са се появили с позволението на Аллах, за да изпита кой Му е искрен и предан в религията и кой му изменя. Именно поради тази причина Аллах не е принудил хората против тяхната воля да следват Исляма и да бъдат мюсюлмани казвайки: „И ако твоят Господ пожелаеше, на земята щяха да повярват всички до един. Нима ти ще принудиш хората да повярват?“ (Юнус: 99)

Затова онзи, до който е достигнал призива на Исляма, пояснена му е тази религия и е подканен да стане мюсюлманин, той има свободен и личен избор дали да приеме този призив и това убеждение или да откаже да го приеме. Ето словата на Всевишния Аллах, които потвърждават това: „И кажи: “Истината е от вашия Господ. Който желае, да вярва, а който желае, да остане неверник! Ние приготвихме за угнетителите Огъня, загражденията на който ги обкръжават. И ако викнат за помощ, ще им се помогне с вода като разтопен метал, която изпича лицата. Колко гнусно е такова питие и колко лошо място е там за отсядане!“ (Ель-Кехф: 29)

4 - Убеждението в Исляма е нещо за което се съди по явните дела и думи на раба (човека), без да се затрудняваме

излишно и да търсим скритите намерения. Затова никой не може да съдим за неговото намерение, защото то е нещо скрито между раба и Аллах и никой от създанията не може да бъде сигурен какво е то.

5-Убеждението в Исляма е нещо, което се носи в сърцето и не е проблем един човек, когато е принуден да се отрече от Исляма да го направи с думи и така да се измъкне от изтезанията и наказанията на които е подложен. Но като условие е убеждението и вярата да си останат в сърцето. В тази насока Всевишния Аллах казва: „Който отрече Аллах, след като е повярвал освен който е бил принуден, но сърцето му е спокойно с вярата... Ала които разтворят гръд за неверието, над тях е гневът на Аллах и за тях има огромно мъчение.“ (Сура Ен-Нехл: 106)

Това се позволява за да бъде опазен вярващия от силно телесно наказание и щети, които след това може да са непоправими. По времето на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, имаше един вярващ сподвижник на име Аммар бин Ясир. Веднъж езичниците от Мекка го отвлякоха и не го оставиха, докато не го принудиха да наругае Пророка, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, и да признае техните измислени богове. След като той направи това го оставиха да си тръгне. Притеснен от случилото се отиде при Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, а той го попита: „Какво се е случило.“ Аммар отговори: „Нещо много лошо о, Пратенико на Аллах! Не ме оставиха, докато не те наругах и не споменах техните божества с добро.“ Пратеника го попита: „Как намираш сърцето си?“ Отговори: „Спокойно

и изпълнено с вяра.“ Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Ако те отново те изтезават повтори това, което си направил.“ (Хаким-сахих)

Друг пример в тази насока е случката с Билял, Аллах да е доволен от него. Предава се от Абдуллах бин Мес‘ууд, че е казал: „Броя на първите хора, които са изявили приемането на Исляма явно е седем: Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, Ебу Бекр, Аммар, майката на Аммар- Сумейех, Сухейб, Билял и Микдад. Що се отнася до Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, Аллах го опази чрез чичо му Ебу Талиб. Що се отнася до Ебу Бекр Аллах го опази чрез неговото възвишено положение при народа му. Що се отнася до останалите, те нямаха защита. Възползвайки се от слабостта им езичниците им облякоха железни ризници и ги оставиха да се пекат на силното слънце. Заради това мъчение не остана нито един от тези пет човека, който да не каже това, което езичниците желаеха, освен Билял. Той беше унижен заради Аллах. И така народа му го презря до такава степен, че той загуби стойността си като човек при тях. Това доведе до там, че го предадоха на децата и те започнаха да го влачат по улиците на Мекка, а той казваше: „Аллах е един... Аллах е един...“ (Сахих Ес-Сира Ен-Небеуийех-сахих)

б- Убеждението в Исляма е нещото, което води човешката психика до освобождаването ѝ от обожаването на друг освен Аллах, като обожаването на пророци, пратеници, меляикета (ангели) и т.н..Това се осъществява чрез засаждането на вярата в сърцето на мюсюлманина. А на

свой ред това способства той да се страхува само от Аллах и да е убеден, че няма кой да му помогне или навреди освен Аллах. От там идва и убеждението, че никое от създанията на Аллах не може да му помогне или да му навреди, да му даде или да му възбрани нещо, освен с позволението и съгласието на Аллах. Затова Всевишния Аллах казва в Корана: „А вместо Него [неверниците] приеха божества, които нищо не творят, а те са сътворени, и не владеят за себе си нито вреда, нито полза, и не владеят нито смърт, нито живот, нито възкресение.“ (Сура Ель-Фуркан: 3)

Тук е редно да вметнем, че всяко нещо е подвластно на Аллах- Притежателя на пълната власт. Именно затова Той казва: „И ако Аллах те засегне с вреда, не ще я отмени друг освен Него. И ако ти иска добро, никой не ще отклони Неговата благодат. Настига Той с нея когото пожелае от Своите раби. Той е Опрощавашия, Милосърдния.“ (Сура Юнус: 107)

За да прекъсне Исляма привързането с личности и превъзнасянето им ни пояснява, че наред с издигнатото си положение и специалното място на Пратеника Мухаммед, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, на този свят, той при Аллах е като останалите хора и за него се отнася това, което се отнася и за останалите хора. А какво остава за други хора и създания, които биват вземани за посредници между човека и Аллах или дори биват обожавани. В тази насока Всевишния Аллах казва поучавайки Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*: “Кажи: “Не владее за себе си нито полза, нито вреда, освен ако Аллах

не го е пожелал. И ако знаех неведомото, щях да си увелича доброто и нямаше да ме засяга злото. Аз съм само предупредител и благовестител за хора вярващи.“ (Сура Ель-Еараф: 188)

7 - Убеждението в Исляма заповядва на мюсюлманина да бъде убеден, че Аллах повелява справедливост към всички хора, независимо от каква религия, цвят на кожа, националност и степен в обществото са. Именно поради това Всевишния Аллах казва: „Аллах повелява справедливост и благодетелност, и поддържане на връзките с роднините, и възбранява покварата и порицаването, и гнета. Наставлява ви Той, за да се поучите.“ (Сура Ен-Нехл: 90)

Затова справедливостта се изисква от Исляма по отношение на близкия и далечния, както казва Всевишния Аллах: „Когато говорите, бъдете справедливи, дори да е за роднина, и обета към Аллах изпълнявайте! Това ви повелява Той, за да се поучите.“ (Сура Ель-Ен‘аам: 152)

Справедливостта се изисква независимо дали човека е удовлетворен или разгневен, и независимо дали отсрещния е мюсюлманин или немюсюлманин. Всевишния Аллах казва: „И да не ви вкарва в грях омразата на някои хора, та да сте несправедливи! Бъдете справедливи, то е най-близко до богобоязливостта! И се бойте от Аллах! Сведущ е Аллах за вашите дела.“ (Сура Ель-Майдех: 8)

8 - Убеждението в Исляма кара мюсюлманина да бъде убеден, че Аллах е почел всички хора независимо от религията, цвета на кожата, националността и положението им в обществото. В тази връзка Всевишния Аллах казва:

„И почетохме Ние синовете на Адам, и ги пренасяме по сушата и морето, и им даваме от богатата. И ги предпочетохме да превъзхождат повечето от онези, които сътворихме.“ (Сура Ель-Исра: 70)

Джабир /Аллах да е доволен от него/ разказва: „Мина покрай нас едно погребение и пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, стана и застава прав. Като го видяхме и ние станахме, след това казахме: „Ей, Пратенико на Аллах, това погребение е на евреин?!“ Той каза: Когато видите погребение застанете прави.“ (Бухари и Муслим)

Толерантността и улесненията на Исляма касаещи законодателството му:

Законодателството е пътя по който се движи човека за да осъществи целите си и да постигне желаните от него резултати. И за да може този човек да осъществи целите си е нужно пътя по който той се движи да е ясен, определен, лесен и съобразен с човешките му възможности. Именно това е пътя прокаран от Исляма, чрез неговото законодателство. Нека разгледаме няколко примера за това:

1 - Постановленията на законодателството в Исляма са лесно достъпни. Всевишния Аллах казва: „И сторихме Корана лесен за поучение, но има ли кой да се поучи?“ (Сура Ель-Камер: 22)

Текстовете са ясни, в тях няма неясност и мрачност. А онзи, който има проблем с разбирането на дадена част от тези постановления е редно да пита учените хора, които Аллах е издигнал с тяхното разбиране и знание. И съвсем не е приемливо да се обръща към невежи хора относно неща касаещи религията му, защото това може да го доведе до заблуда. Всевишния Аллах казва: „питайте хората на напомнянето, ако вие не сте узнали.“ (Ен-Нехл: 43)

Това е истината, защото болния човек не отива при инжинера или фермера, а отива при лекаря. Именно заради това Исляма счита за грях от големите грехове издаването на становища свързани с религията без знание и проникателност, защото онзи, който издава религиозни становища без знание, той може да направи позволеното забранено и забраненото позволено, а по този начин се погубват правата на хората и това води до затруднение и неспособност за изпълнение от тяхна страна. В тази насока

Всевишния Аллах казва: „Кажки: “Моят Господ възбрани само скверностите, явните от тях и скритите, и греха, и гнета без право, и да съдружавате Аллах с онова, на което не е низпослал довод, и да говорите за Аллах онова, което не знаете.“ (Сура Ель-Еараф: 33)

Нека погледнем към думите на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, които пояснява последствията от издаването на религиозни становища от страна на необразовани и невежи хора. Той, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Наистина, Аллах не отнема знанието, просто лишавайки от него Своите раби, ала Той отнема знанието, прибирайки учените от този свят. И така докато Той не остави нито един жив учен, хората ще започнат да избират невежи водачи. И ще им бъдат задавани въпроси, а те ще издават фетва (становище), без да притежават знание, в резултат на което сами ще се отклонят от пътя и ще заблудят останалите.” (Бухари и Муслим)

Също така е редно да знаем, че в Исляма няма неясни неща в които да се вярва и да се забранява питането за тях. Изключение от това са само нещата за които човешкия разум е неспособен да ги разбере. Това са неща от неведомото, в които сме длъжни да вярваме, но Аллах не е пояснил тяхната същност поради причината, че няма полза от това знание и, че не могат да се разберат и осъзнаят от човека поради слабостта на човешкия разум. От примерите за това е душата. Всевишния Аллах казва: „И те питат за душата. Кажки: “Душата е от делото на моя Господ и ви е дадено само малко от знанието.” (Ель-Исра:85) Друг пример за това е времето, когато ще настъпи края на света. Всевишния Аллах казва: „Питат те [о, Мухаммад] за Часа: “Кога ще настъпи?” Какво [знание имаш] ти да го споменеш? При твоя Господ е пределът му.. Ти си само предупредител за всеки, който се страхува

от него. В Деня, когато го видят, те сякаш ще са пребивавали само една привечер или утрин. (Сура Ен-Назиат: 42-46)

Що се отнася до всяко нещо, което е в полза на човека да го знае от неведомите неща, то е пояснено от нашия Господар, на езика на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*. От примерите за тези неща са Дженнета (Рая) и джехеннема (Ада), съдния ден (деня на равносметка) и разказите за предишните народи и пейгамбери. Всичките тези неща Аллах ни ги разкрива за да си извлечем поука от тях, да си припомним накъде отиваме и да се подготвим за отвъдното с праведни дела. Всевишния Аллах казва: „И ви предупредих за Огъня пламтящ. Ще гори в него само злият, който отрича и се отвръща. И ще бъде предпазен от него богобоязливият, който раздава своето богатство, за да се пречисти, на никого не прави благодеяние, за да бъде възнаграден, а само в стремеж към Лика на своя Господ, Върховния. И непременно ще е доволен. (Сура Ель-Лейл: 14-21)

2 - Постановленията и законите в Исляма са насочени към всички хора и се отнасят за всеки един без изключение. Отнасят се за президента и за народа, за богатия и бедния, за известния и обикновения и за белокожия и чернокожия. Тези закони са за всеки един и всеки един е равен пред тях, затова не се позволява на никой да ги престъпва, независимо от издигнатия пост на който се намира. Всевишния Аллах казва: „И когато Аллах, и Неговият Пратеник, отсъди някакво дело, нито вярващ, нито вярваща имат право на избор в това дело. А който се противи на Аллах и на Неговия Пратеник, той вече е в явна заблуда.“ (Сура Ель-Ехзаб: 36) Заради това Исляма направи задължително придържането, уважението и прилагането на тези постановления и закони за всеки един, дори той да е държавен глава. В тази насока Всевишния Аллах казва:

„Ако вярващите бъдат призвани към Аллах и Неговия Пратеник, за да отсъди помежду им, те изричат само: „Чухме и се покорихме!“ Тези са сполучилите.“ (Сура Ен-Нуур: 51)

От справедливостта на Исляма е, че няма неограничена и неконтролируема власт за който и да е, дори за държавния глава и съдията. Всяка една власт в тази религия е ограничена с граници, които са ясно предначертани от шериата. Ето в това се крие толерантността и улеснението на Исляма в законодателството му. По този начин се предотвратяват престъпността, тиранията и сеенето на развала. А ако един човек се противопостави на тези постановления, в този случай няма покорство и послушание. Затова Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Задължение на вярващия е да бъде послушен и да се подчинява на управника, независимо дали го желае или не. Но когато му бъде повелено да извърши грях в това положение за него отпада задължителното послушание и подчинение.“ (Бухари)

По този начин Исляма опазва правата на хората, обществената и личната свобода като забранява поставянето на закони базирани на капризите на неадекватни законодатели, които ги поставят за да задоволят собствените си прищевки или прищевките на група хора.

Що се отнася до другите частични въпроси, които касаят определено време и са новопоявили се, за тях Аллах е дал възможност на хората да се трудят и да поставят закони, правила и постановления съобразени с Корана, суннета, обществения интерес, времето в което се намират и мястото на което се намират. Като разбира се единственото условие е тези поставени закони от хората да не противоречат на основните принципи и разпоредби в

Исляма (бел. на преводача: например: създаването на общини, съдилища, закон за движение по пътищата, въздушно пространство и т.н.

3- Основните закони и учения в Исляма са божествени и утвърдени, не се променят или заменят с течение на времето. Тези закони не са поставени от човек, който притежава недостатъци, грехи и се поддава на страничните влияния около него, като култура, наследственост и околна среда. Тези закони са поставени от Създателя, който е създал всички създания и е най-добре запознат с това, което е подходящо за тях. Именно заради това Той най-добре може да подреди техните дела и да ги приведе в ред. Затова няма право никой човек да се противопостави на тези закони, да ги замени, да премахне нещо от тях, или да добави нещо към тях, независимо от знанието и издигнатото положение до което е достигнал. Това се забранява за да може да се запазят правата на всички създания и да се заложи подхода на улеснението и толерантността. Всевишния Аллах казва: „Нима търсят съда от времената на Невежеството? Кой отсъжда по-добре от Аллах според хора убедени?“ (Сура Ель-Майдех: 50)

4- В Исляма няма независими духовни сили, като тези, които се наблюдават при религиозните мъже от другите религии. Това е така, защото Исляма дойде и забрани нещата и хората, които се използват за посредници между Аллах и Неговите раби. Затова Всевишния Аллах порица езичниците, които вземаха други за посредници като каза: „Единствено Аллах е достоен за чистата религия. А които приемат покровители вместо Него, казват: “Служим на тях само за да ни приближават още повече до Аллах.” (Ез-Зумер: 3)

И наред с тази забрана Аллах ни поясни същността на посредниците като каза, че те нито носят полза нито допринасят вреда и не може да са полезни за нищо, защото

те са създания като онези, които им се молят. Затова Всевишния Аллах казва: „Онези, които зовете вместо Аллах, са раби, подобни на вас. Призовете ги, нека ви откликнат, ако говорите истината!“ (Ель-Еараф: 194)

По този начин Исляма потвърди директната връзка между Аллах и раба Му. Връзка базирана на абсолютната вяра в Аллах, пълно осланяне на Него за задоволяване на нуждите, търсене на опрощение само то Него, търсене на помощ директно от Него, без да се търси друг за посредник между Него и раба. Затова който извърши грях нека да вдигне ръце, нека умолява само Аллах и да търси опрощение директно от Аллах, независимо от мястото, времето и положението в които се намира. Аллах казва: „Който стори зло или себе си угнети, а сетне помоли Аллах за прошка, ще открие, че Аллах е опрощаващ, милосърден.“ (Ен-Ниса: 110) В друго знамение казва: „И рече вашият Господ: “Зовете Ме, и Аз ще ви откликна!“ (Сура Ель-Гафир: 60)

Затова в Исляма няма религиозни хора, които да позволяват или забраняват определени неща, да опрощават греховете на хората и да се считат за наместници на Аллах на земята измисляйки нови религиозни постановления. Хора които да опрощават на който пожелаят, да въвеждат който поискат в Дженнета (Рая), а който не искат да го възпрат от него. Такива хора няма, защото узаконяването на религиозните постановления в Исляма е право само на Единствения Аллах. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, тълкувайки следните слова „Те взеха за господари не Аллах, а своите правници и своите монаси,...“ казва: „Те не ги обожаваха, но когато им позволяваха нещо го приемаха за позволено и когато им възбраняваха нещо те го приемаха за забранено.“ (Тирмизи: 3095)

5 - Исляма е узаконил събирането на хората за да се посъветват един с друг, или тъй наречения съвет. Това е за

да може да се решават взаимно нещата касаещи интереса на обществото имайки възможността всеки един човек да се включи и да се избегне надделяването на личните интереси за сметка на обществото. Или както казват „Мислите на няколко глави са по-превъзходни от мисълта на една глава.“ Всевишния Аллах казва: **„По милост от Аллах ти се смекчи спрямо тях. А ако беше груб, с жестоко сърце, щяха да се разотидат от теб. Извини ги и моли за опрощението им, и се съветвай с тях по делата!“**(Сура Али Имран: 159)

б- Исляма позволява на учените да се трудят и да издават становища (фетви), за да може тази религия да посрещне еволюцията по най-подходящия начин, независимо от времето и мястото.

Затова Исляма дойде с цялостни принципи, правила, постановления и основи, които са постоянни и не се променят с течение на времето или със смяна на местоположението. Това за разпоредбите в убеждението (Акида) и боголужението (Ибадет) например като вярата, намаза- ракятите в него и определеното му време, зекята-стойностите му и задълженията му, времето за говеене, начина на извършване на поклонението хадж, времето му и наказанията за престъпилия по време на хадж. и т.н.

А що се отнася до случки и неща, които се появяват в последствие, те се съпоставят с други като тях от Корана. Ако това е възможно се извършва, а ако ли не се търси в добрите и достоверните предания на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*. Ако се намери в преданията се работи с него, а ако ли не, идва реда на набожните и извисени със знание учени, независимо по кое време или къде живеят. Те трябва да изследват и проучат това нещо, след това да издадат становище съобразено с общата полза за цялото общество, нуждите на времето в което се намират и положението на обществото. Това се

постига чрез задълбочен преглед на Корана и съпоставяне на новопоявилите се неща с основните правила в ислямското законодателство извлечени от Корана и Суннета. Като на свой ред издаденото становище не трябва да противоречи на тези две основи. И съвсем не се разбира под „труда на учените“ издаване на становища базирани на прищевките и желанията на даден човек. Правилното разбиране е, че с този труд (иджитхад) на учените се цели достигане до нещата, които са добри и в полза на човека, без те да противоречат на постановленията в Исляма. Този труд се позволява с цел Исляма да е подходящ и приложим за всяко едно време и място, съблюдавайки и грижейки се за всяка една личност от обществото.

7 - Исляма забранява преувеличаването и трудността в религията и делата. Затова Всевишния Аллах казва: „Аллах иска да ви улесни и не иска да ви затрудни“ (Сура Ель-Бакара: 185) В тази връзка Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Предпазвайте се от прекалеността в религията, защото тези, които бяха преди вас бяха погубени заради изпадането им в религиозна крайност.“ (Ен-Несаи-сахих)

Поради силата на тази забрана Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, считаше преувеличаването и затрудняването за изливане от границите на неговия суннет и напътствието. Предава се от Енес ибн Малик –Аллах да е доволен от него- : „Дойдоха трима човека при къщите на жените на Пророка, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, и разпитваха за ибадета (богослужението) на Мухаммед, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*. Когато бяха известени, на тях им се видя много малко ибадета му. Тогава си казаха: „Къде сме ние от Пророка, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, на Него Аллах му е опростил и изминалите и предходните грехове. Единия от тях каза: „Що се отнася до мен, аз ще

отслужвам по цяла нощ намаз до края на живота си.“ Втория каза: „Аз ще говея по цяла година и няма да има нито един ден през, който да не говея.“ Третия каза: „Аз ще страна от жените и никога няма да се женя.“ Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, дойде и каза: „Вие ли сте казали това и това..., що се отнася до мен –кълна се в Аллах- аз съм най- богобоязливия и онзи, който най- много го е страх от Аллах сред вас, но има дни в които говея и дни в които не говея, отслужвам намаз през част от нощта и спя през друга част, и се женя за жени. А онзи, който изостави моя суннет, той не е от мен.“ (Бухари: 4776)

Дори и това, че самия Пратеник се грижеше за всеки един от неговите сподвижници да бъде далеч от крайностите и затрудненията, доказва важността на избягването им. Предава се, че Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, е казал на Абдуллах бин Амир следното: „Ей, Абдуллах! Нима не бях известен, че ти говееш всеки ден и отслужваш молитва-намаз по цяла нощ?“ Абдуллах отговорил: „Разбира се о, Пратенико на Аллах, това е вярно.“ Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казал: „Не го прави. Нека има дни в които говееш, и дни в които не говееш, и прекарвай част от нощта в намаз и част от нея в сън. Наистина ти имаш задължение към твоето тяло, ти имаш задължение към твоите очи, ти имаш задължения към своята съпруга и ти имаш задължение към своя гост. За теб е достатъчно да говееш по три дена от всеки месец и ще ти се въздаде за всяка добрина по десет като нея. По този начин ти ще говееш три дена от всеки месец и ще имаш награда за цяла година.“ Казва Абдуллах: „Аз не се съгласих с това и ми беше възложено по- трудно нещо. Казах: „ О, Пратенико на Аллах! Аз имам сили.“ Той отговори: „Говей както говееше пророка на Аллах Дауд, мир нему,, но не повече.“ Казах: „А как говееше Дауд, мир нему.“ Отговори:

„Говееше половината от годината.“ След като Абдуллах стана по-възрастен казваше: „Колко съжалавам, че не приех първоначалното улеснение на Пророка, *Аллах да го благослови и с мир да го дари,*“ (Бухари)

Но това не означава, че Исляма е религия, която е напълно отдадена на сладострастията и влеченията на земния живот оставяйки ги без контрол. Нещо повече, той е Религия на умереността която съчетава между религията и земното. В тази религия няма вариант да надделее едното над другото, защото тя повелява равновесието между душата и тялото. Повелява на мюсюлманина, когато се увлече по земния живот да си спомни за нуждата на неговата душа, като изпълнява богослуженията (ибадетите) си, които Аллах го е задължил да ги върши. Всевишния Аллах казва: „О, вярващи, щом се призове за молитвата в петъчния ден, устремете се към споменаването на Аллах и оставете търговията! Това е най-доброто за вас, ако знаете.“ (Сура Ель-Джумуах:9)

И от друга страна повелява, когато човек прекали с богослуженията (ибадетите) си да си спомни за неговите материални нужди и да предприеме мерки за подсигуряване и припечелване на препитание. Заради това Всевишния Аллах казва: „И щом молитвата завърши, разпръснете се по земята и търсете благодат от Аллах, и често споменавайте Аллах, за да сполучите! (Сура Ель-Джумуах: 10)

Наред с това равновесие Исляма регулира облагодетелстването с добрите и позволени неща, като забранява прахосничеството в което има огромна вреда за тялото и здравословното състояние на човека. Всевишния Аллах казва: „И яжте, и пийте, ала не разхищавайте! Той не обича разхищаващите.“ (Сура Ель-Еараф: 31)

Смятаме за нужно тук да поясним, че няма противоречие в Исляма между религиозните и земните

задължения. Това се пояснява в словата на Всевишния Аллах, в които се казва: „И не е грях за вас да търсите благодат от вашия Господ. И когато се блиснете надолу по Арафат, споменавайте Аллах при Свещената планина! И Го споменавайте, както ви е напътил, дори да сте били преди това от заблудените!“ (Сура Ель-Бакара: 198)

8 - Исляма позволява на мюсюлманина, когато се страхува за себе си от гибел, да яде и пие от забранените неща като мърша, кръв, свинско месо, алкохол и т.н. Единственото условие затова е да се консумира само количеството, чрез което човека ще се опази от гибел и ще премахне опасността от себе си, но не повече. Причина за това позволяване са следните слова на Всевишния Аллах: „О, вярващи, яжте от богатата, които Ние ви дарихме, и бъдете признателни на Аллах, ако на Него служите! Той ви забрани мършата, кръвта, свинското месо и закланото за друг, а не за Аллах. А който е принуден, без да е потисник, нито престъпващ, за него не е грях. Аллах е опрощаващ, милосърден.“ (Ель-Бакара: 173) Тълкувайки това знамение Сейид Кутуб казва: „Това е вярата, която признава човека като човешко същество, а не като животно, меляйке (ангел) или дявол. Признава го за такъв, какъвто е всъщност съблюдавайки слабостта и силата му. Разглежда го като единица съставена от тяло, което притежава характерни черти, разум притежаващ преценка и душа носеща в себе си желания. Поради това нещата, които са задължителни за извършване от човека в тази религия, са съобразени със възможностите на човека. Тази вяра се грижи да създаде синхрон между религиозните задължения и човешките способности, в който да липсват трудността и неспособността.

9- В Исляма добрините се умножават многобройно, а злините (лошите дела и думи) се записват само според стойността им- без да се умножават. Всевишния Аллах

казва: „Който дойде с добрина, ще има десет като нея. А който дойде със злина, ще му се въздаде само колкото нея и не ще бъдат угнетени.“ (Сура Ель-Ен‘аам: 160)

Толерантността и улесненията на Исляма относно призива към него:

Имайки в предвид, че Исляма е световна религия насочена към всички хора по целия свят и във всяко едно време, е редно призива към него да бъде задължение за мюсюлманина притежаващ определени качества като нежност, великодушие, добър подход и тактика при представяне на информацията и доброжелателност. Когато един човек притежава тези качества вероятността да се приеме поднесената информация от отсрещната страна и да се започне диалог е много по-голяма. А това от своя страна способства отсрещния човек да приеме Исляма. Именно това е стила на призива в Исляма, с който трябва да се описва призовавания. И заради важността на призива към Исляма и доброжелателността към всички хора, Всевишния Аллах приканва да се призовават немюсюлманите към тази религия с мъдрост и добро поучение, казвайки: „Призовавай към пътя на твоя Господ с мъдрост и хубаво поучение, и спори с тях по най-хубавия начин!“ (Сура Ен-Нехл: 125)

Сега нека разгледаме няколко примера свързани с толерантността и улесненията в Исляма относно призива:

1- Исляма е направил вратата за приемане на Исляма от немюсюлманите да е винаги отворена. Нещо повече, тази религия се радва на това. Затова Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Аллах е много по-радостен при покаянието на Неговия раб от човек намиращ се наред пустинна и смъртоносна земя с камила, която

избягва от него заедно с храната и водата му. Търсейки я той се отчайва и се спира под сянката на едно дърво, облегнал се на него и загубил надежда да намери животното си. Докато той бил облегнат изведнъж вижда камилата да стои до него. Хваща я за поводата и казва подтикнат от силната радост: „О, Аллах Ти си моя раб и аз съм Твоя Господар.“ – сгрещи заради силната радост.“ (Муслим)

2- Исляма е заповядал на последователите му да следват подхода на взаимната обич и благовестяване с добро при призовава им. Когато Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, изпрати Муаз инб Джебел и Ебу Муса Ель-Еш‘арий към Йемен да призовават към Исляма, той им каза: „Благовестявайте и не отблъсквайте, улеснявайте и не затруднявайте, обичайте се взаимно и не се разделяйте.“

3 - Исляма повелява на последователите му да водят диалог с немюсюлманите, придържайки се към правила базирани на уважение към тяхното разбиране и съблюдаване на положението им в което се намират. Този призив трябва да бъде далеч от унижение и подигравки. В тази връзка Всевишния Аллах казва: „И спорете с хората на Писанието само по най-хубавия начин, но не и с онези от тях, които угнетяват, и кажете: “Вярваме в низпосланото на нас и в низпосланото на вас. Нашият Бог и вашият Бог е един и същ. Ние сме Нему отдадени.” (Ель-Анкебут: 46)

От тези правила на призовава е това, че не трябва да има принуждение и насилственост отправени към отсрещния човек. Това което е редно според нормите на Исляма е той да бъде изслушан и след това да му се разясни гледната точка на Исляма относно неговите

разбирания, отоговаряйки на несъответстващите неща на Исляма по подходящ и правилен начин, като се използват логически отговори, съобразени с нивото на разбиране на отсрещния. Като пример за това ще разгледаме разказа за съживяването след смъртта. Доjde при Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, човек на име Аас бин Уайл –не е мюсюлманин- със стар кокал, натроши го на малки части и каза: „Ей, Мухаммед! Нима Аллах ще съживи това след като не е останало нищо от него?!“ Той каза: „Да, Аллах ще съживи това, а теб ще те умъртви след това ще те съживи и ще те хвърли в огъня на Джехеннема.“ Товага бяха низпослани словата на Всевишния Аллах: „Не вижда ли човекът, че Ние го сътворихме от частица сперма? А ето го явен противник! И дава той пример на Нас, а своето сътворяване забравя. И казва: “Кой ще съживи костите, след като станат на пръст?” Кажи: “Ще ги съживи Онзи, Който ги сътвори първия път. Той знае всичко как се сътворява. Онзи, Който стори за вас огън от зеленото дърво и ето ви от него палите!” А нима Онзи, Който сътвори небесата и земята, не е способен да сътвори подобни [хора]? Да! Той е Всетворящия, Всезнаещия.“ (Сура Йя-Син: 77-81) (Хадиса се предава от Хаким-сахих)

Именно случките като този диалог и логически отговор са убедителен аргумент и ясен довод, който не оставя място за съмнение при разумно мислещите хора, които желаят да открият истината и да разберат, че това е правилната религия, която единствено заслужава да бъде следвана. Тя е целта и завършека. Всевишния Аллах ни разказва за диалога проведен между пророка Ибрахим, мир нему, и владетеля на Вавилон Немруд Ханнан казвайки: „Не видя ли ти онзи, който спореше с Ибрахим за неговия Господ, че Аллах му е дал владението? Когато Ибрахим рече: “Моят Господ е, Който съживява и умъртвява.”, [другият] рече: “Аз съживявам и умъртвявам.” Ибрахим

рече: „Аллах довежда слънцето от изток, а ти го доведи от запад!” И се слиса онзи, който не бе повярвал. Аллах не напътва хората-угнетители.“ (Сура Ель-Бакара: 258)

4 - Исляма е далеч от клевети, подигравки, нараняване и всички видове провукации. Всевишния Аллах казва: „И кажи на Моите раби да говорят най-хубавото! Сатаната сее раздор между тях. Сатаната е явен враг на човека.“ (Сура Ель-Исра: 53)

5- В Исляма се използват методите на любовта, нежността и състраданието към призовавания човек. По този начин биват пленени сърцата чрез нежни и добри думи, които водят до сплотяването и взаимната обич на хората. Всевишния Аллах казва: „О, хора на Писанието, защо спорите за Ибрахим? Тората и Евангелието бяха низпослани едва подир него. Нима не проумявате? (Сура Али Имран: 65)

6- От заложените основи в Исляма са благите слова по време на предаване на информацията и отправяне на словесни забележки, без да се проявява агресия и грубост. Затова Всевишния и Преславен Аллах изпрати Муса и Харун да призват фараона, който се провъзгласи за бог и наложи на хората да го обожават, казвайки: „Идете при Фараона! Той наистина престъпи. И му говорете с благи слова, за да си припомни или да се побои!” (Сура Та-Ха: 42-43)

7- Исляма изисква да се даде възможност на немюсюлманите да изложат тяхната теза и да я защитят с доводи, за да може да се проведе диалога на призива по подходящия начин. Всевишния Аллах казва: „Кажете: „Виждате ли онези, които зове вместо Аллах? Покажете ми какво сътвориха те от земята, или имат съучастие на небесата? Донесете ми книга отпреди тази или остатък от знание, ако говорите истината!” (Сура Ел-Ахкаф: 4)

8- Исляма изисква да се провежда целенасочен диалог с немюсюлманите, които цели обединяване на хората върху едно общо божествено слово и отдалечаване от разделението. Нима в това не се съдържа взаимната обич и благосклонността?! Всевишния Аллах казва: „Кажете: “О, хора на Писанието, елате към едно общо слово между нас и вас да не служим на друг освен на Аллах и да не Го съдружаваме с нищо, и едни от нас да не приемат други за господари, освен Аллах!” А отвърнат ли се, кажете: “Засвидетелствайте, че сме мюсюлмани!” (Сура Али Имран: 64)

9- Исляма е оставил вратата за влизане в тази религия и приобщаване към последователите ѝ напълно отворена, като приемането му за религия е нещо лесно в което няма трудност, мъчение или определени религиозни обреди и церемонии, които се изпълняват на определени за тях места и пред определени хора. Това е така, защото тази религия няма нужда от посредници, а е пряка връзка между раба и неговия Господар. Приемането на Исляма се осъществява чрез изричането на лесни за езика думи, от решилия да стане мюсюлмани, които имат огромно значение. Тези думи се наричат „двете свидетелства“ и са следните: **„Ешхеду елля иляяхе илляллах, уе ешхеду енне Мухаммеде-р-расулюллах“**, а значението на кратко им е; **„Свидетелствам, че няма друг истински бог, достоен да се обожават, освен Аллах, и свидетелствам, че Мухаммед е пратеник на Аллах.“** Тези думи са ключа чрез който се отваря вратата през, която се влиза в Исляма. А който ги изрече, той се е отърсил от всички други религии и убежденията им, и е приел Исляма за своя религия. По този начин новоприелия Исляма придобива същите права и задължения, които има всеки един мюсюлманин.

10- Онзи който приеме Исляма му се опрощават всички извършени грехове до този момент. Всевишния Аллах казва: „Кажете на неверниците, че ако престанат, ще им се опрости онова, което е било по-рано, а ако упорстват известна е вече съдбата на предците.“ (Сура Ель-Енфал: 38) А пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Исляма (и приемането му) изтриват това, което е било преди тях, и разкаянието изтрива това, което е било преди него.“ (Ахмед-сахих)

11- Аллах въздава награда (севап) на приелия Исляма, дори за извършените от него добрини преди приемането на Исляма за негова религия. Хаким бин Хизам, Аллах да е доволен от него, е казал: „Казах: „Ей, Пратенико на Аллах, какво мислиш за нещата, чрез които аз съм обожавал Аллах преди да приема Исляма, като милостиня (садака), освобождаване на роби и поддържане на родствените връзки?! Ще имам ли за това награда?“ Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, ми отговори: „Ти си приел Исляма заедно с това, което си оставил в миналото ти от добри дела.“ (Бухари)

12 – На човека, който приеме Исляма от другите религии му се въздава двойна награда, поради факта че чрез приемането на Исляма за негова религия, той признава предишните пратеници и последния Пратеник Мухаммед, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, (т.е. признава всички пратеници, без изключение). Всевишния Аллах казва: „Онези, на които дадохме Писанието преди това, вярват в него. И когато им бъде четен, казват: “Вярваме в него. Той е истината от нашия Господ. Ние бяхме отдадени на Аллах и преди това.” Тези ще бъдат възнаградени два пъти, защото са търпеливи и отвръщат на злината с добрина, и от онова, което сме им дали за препитание, раздават.“ (Сура Ель-Касас: 52-54)

Толерантността и улесненията в Исляма, касаещи взаимоотношенията с немюсюлманите:

Преди да започнем да говорим за толерантността на Исляма във взаимоотношенията с немюсюлмани, ще споменем думите на ориенталиста Луис Йонг, за да може те да бъдат въведението на тази тема. Той казва: „Още много неща трябва да научи запада от ислямската цивилизация. От тези неща е погледа на арабите към толерантността.“ (От книгата „Погледни към Арабите и Европа, стр. 10)

1- Исляма позволява всички финансови трансакции с немюсюлманите, като покупко-продажба, съдружничество, бартер и т.н.. Позволяват се с единственото условие те да бъдат съобразени с ислямските постановления, които гарантират липсата на вреда за всеки един и запазване на правата на всеки един. Това се осъществява чрез взаимното съгласие на двете страни и пълното знание за договорените неща, тематиката и условията на договора. Предава се от Айша, Аллах да е доволен от нея, че Пророка, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, бил закупил храна от евреин, като се разбрали да му плати по-късно, а за гарант оставил ризницата си при евреина.“ (Бухари)

В тази насока Исляма не забранява нищо друго освен това, в което има вреда и угнетяване, като лихварство, игри на късмет и комар. Тези неща са забранени винаги, било то с мюсюлмани или с не мюсюлмани. Затова Всевишния Аллах казва: „О, вярващи, не изяждайте лихвата, многократно умножена, и бойте се от Аллах, за да сполучите!“ (Сура Али Имран: 130) И в друго знамение казва: „О, вярващи, виното, играта на късмет, кумирите и стрелите са мръсотия от делото на сатаната. Странете от

нея, за да сполучите! Сатаната цели именно да всее между вас вражда и ненавист чрез виното и играта на късмет, и да ви възпре от споменаването на Аллах, и от молитвата. Не ще ли престанете? (Сура Ель-Майдех: 90-91)

2- От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че се позволява да се изпълнява молитвата намаз в техните храмове. Предава се от Ебу Муса Ель-Еш'ари, че е изпълнил молитва намаз в църква в Дамаск на име Нехйя. (Мусаннеф Ебу Шейбех) *(Бел. на преводача: Това се позволява, когато в църквата няма икони, снимки и гробове.)* А при крайна нужда, когато човек не намира друго място за изпълнение на намаза се позволява да бъде изпълнен дори в църква с икони и снимки, но не е желателно.

3- От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че за тях се позволява свободно да влизат в джамиите на мюсюлманите, когато желаят това с изключение на Свещената джамия в Мекка. Доказателство за това е практиката на Аллах Мухаммед, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, който приемаше големи групи немюсюлмани в неговата джамия намираща се в гр. Медина, като не се предава да е забранил на нито един от тях да влиза в нея. Нещо повече, дори той беше пленил Сумаме бин Асал в джамията в гр. Медина преди да приеме Исляма /Аллах да е доволен от него/.

4- От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че той позволява на последователите му да посещават болните хора от немюсюлманите и да се молят на Аллах те да бъдат излекувани. Предава се от Енес, Аллах да е доволен от него, че е казал: „Едно момче-евреин беше прислужник на Пророка, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*. Веднъж това момче се разболя и Пророка, *Аллах да го*

благослови и с мир да го дари, го посети, седна до главата му и каза: „Приеми Исляма.“ Момчето погледна към баща си, който стоеше до него, а той му каза: „Послушай Ебу Ель-Касим (прякор на Мухаммед) *Аллах да го благослови и с мир да го дари*.“ Тогава този младеж прие Исляма, а Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, излезна казвайки: „Слава на Аллах, които го избави от огъня.“ (Бухари)

5- От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че се позволява изказването на съболезнования към тях, когато умре техен близък. Предава се от Ебу Хурейра, че Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, е казал: „Помолих моя господар да ми разреши да Го моля за опрощение за моята майка и Той не ми разреши. И го помолих да ми разреши да посещавам гроба ѝ, и Той ми разреши.“ (Муслим)

6- От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че той позволява да се дава милостиня (садака) и да се подаряват подаръци на немюсюлманите, които не воюват срещу мюсюлманите. Пример за това е случката с Абдуллах бин Амр, когато неговото семейство заколи овца. Той се прибра видя това и каза: „Дали ли сте от нея на нашия съсед-евреина? Чух Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, да казва: „Джибрил не престана да ме поучава относно съседа, докато не започнах да си мисля, че той ще ме наследи.“ (т.е. до такава степен Аллах поясняваше важността на уважението към съседа и опазването на неговите права, че аз си помислих, че Той ще го направи мой наследник, както е направил моите роднини наследници) (Бухари и Муслим) Нещо повече, позволява се дори да се даде задължителната милостиня зекят на немюсюлмани, за да им бъдат приобщени сърцата. Всевишния Аллах казва: „Милостинята зекат е за

бедняците и за нуждаещите се, и за онези, които я събират, и за приобщаването на сърцата [към Исляма], и за [откуп на] робите, и за длъжниците, и за тези по пътя на Аллах, и за пътника [в неволя] задължение от Аллах. Аллах е всезнаещ, премъдър.“ (Сура Ет-Теубе: 60)

Предава се от Омар бин Абдуль-Азииз, че е казал: „Достигна до мен, че Омар бин Хаттаб е видял човек от немюсюлманите- живеещ под неговата закрила да проси по къщите на мюсюлманите и казал: „Не сме постъпили справедливо спрямо теб, вземахме от теб данъка джизйех, докато беше млад, а сега погубихме твоите права.“ Веднага след това Омар заповядал да му се подsigури нужното от държавната хазна, за да живее нормално.“ (Ель-Кешфу уель-Бейян)

7 - От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че се позволява, поддържане на родствените връзки между мюсюлманина и неговите роднини- немюсюлмани. Предава се от Есма -дъщерята на Ебу Бекр- /Аллах да е доволен от тях/ да казва: „Дойде при мен майка ми по времето на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, а тя беше езичничка. Тогава отидох и попитах Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, за това, казвайки: „Моята майка дойде при мен, а тя е езичничка, да поддържам ли роднинската си връзка с нея?“ Отговори: „Да. Поддържай роднинската си връзка с твоята майка.“ (Бухари)

8 - От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че той позволява да се яде от техните съдове, когато те не са използвани за готвене и консумиране на нещо забранено, като свинско месо и алкохол, дори се позволява обличането на техните дрехи. Разбира се това се позволява с условието те да не са произведени от забранени неща,

като съдове от злато и сребро и дрехи от свинска или кучешка кожа. Тези неща са забранени за използване, дори да са произведени от мюсюлмани или да са тяхна собственост. Причината за позволяването на използването им е преданието наследено от Ебу Сеалеб Ель-Хашеми, които е казал: „О, Пратенико на Аллах, ние живеем на земя, която е на дарените с писанието (евреите и християните), да се храним ли от техните съдове?“ Отговори: „Ако намерите други, не яжте от тях, а ако не намерите измийте ги и яжте от тях.“ (Бухари)

9- От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че той позволява на мъжа мюсюлманин да се ожени за жена от дарените с писанието (еврейка или християнка), както също се позволява да се яде от тяхната храна, когато тя е халал- позволена според Исляма. Доказателството за това са словата на Всевишния Аллах: „Днес ви бяха разрешени благата и храната на дарените с Писанието е разрешена за вас, и вашата храна е разрешена за тях, и целомъдрените жени от вярващите, и целомъдрените жени от дарените с Писанието преди вас, ако им дадете техните отплати с целомъдрие, а не с разврат, и без да се взимат приятели.“ (Сура Ель-Майдех: 5)

10- От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че който приеме Исляма от тях брака му сключен преди това си остава валиден. Това се потвърждава с действията на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, когато при него отиваха друговерци да приемат Исляма. От тези примери е примера с Гайлян бин Селеме Ес-Секафи. Когато той прие Исляма имаше десет жени, а Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, му каза: „Избери четири от тях“ (Бел. на преводача: „т.е. според Исляма един мъж не може да има повече от четири жени на

веднъж, затова Пратеника, Аллах да го благослови и с мир да го дари, му каза да избере четири от тях, като само за тези четири, които избере ще бъде валидна вече осъществилата се женитба.) (Тирмизи- добър)

11 - От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че той позволява яденето на месо от позволени животни според Исляма, когато те са заколени от дарените с писанието. Като единствено условие затова е те да са споменали името на Аллах при коленето (Думите „Бисмиллях“). Всевишния Аллах казва: „И не яжте от онова, над което не е споменато името на Аллах! Това наистина е нечестивост.“ (Сура Ел-Ен‘аам: 121)

12 - От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че той позволява да се закрилят немюсюлманите и да им се подсигуриява сигурност. Затова Всевишния Аллах казва: „И ако те моли за защита някой от съдружаващите, защити го, та да чуе той Словото на Аллах! После го заведи на безопасно за него място!“ (Сура Ет-Теубе: 8)

13 - От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че онзи от тях, който е извършил престъпление към мюсюлманин и се намира в мюсюлманска държава, той трябва да бъде наказан или да му бъде опростено. Това се определя от близките, като те имат избор да му опростят или да искат откуп или наказание. *(Бел. на преводача: „Саморазправата в Исляма не се позволява, затова близките на пострадалия поставят въпроса пред шериатския съд и той определя дали искането е основателно или не и какво наказание да бъде наложено.)* Всевишния Аллах казва: „И предписахме им в нея: душа за душа, око за око, нос за нос, ухо за ухо, зъб за зъб, и за

раните същото възмездие. А който прости като милостиня, то е изкупление за него.“ (Сура Ель-Майдех: 6)

14 - От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че се забранява на мюсюлманите да ругаят, обиждат и накърняват техните вярвания и религии. Всевишния Аллах казва: „И не хулете онези, които зоват други освен Аллах, за да не похулят и те Аллах несправедливо, без да знаят!“ (Сура Ель- Ен‘аам: 108)

15 - От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че задължително трябва да се спазват сключените договори с тях. Всевишния Аллах казва: „О, вярващи, изпълнявайте обетите!“ (Сура Ель-Майдех: 1)

По този начин Исляма задължи мюсюлманите да изпълняват обетите, обещанията и договореностите с немюсюлманите и забрани нарушаването им и предателството. Всевишния Аллах казва: „И изпълнявайте обета! За обета се носи отговорност.“ (Сура Ель-Исра: 34)

16- От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани е това, че е направил техните имоти, души, семейства и чест да бъдат уважавани. По този начин се забранява на мюсюлманите гнета, вражеството, отнемане на правата и лоши отношения спрямо тях. Всевишния Аллах казва: „Аллах не ви забранява да се отнасяте с добро и да постъпвате справедливо към онези, които не воюват с вас в религията и не ви прогонват от домовете ви. Аллах обича справедливите.“ (Ель-Мумтеханех: 8) В тази връзка Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Аз ще надспоря с аргументи на съдния ден онзи, който угнети човек с когото е сключено примирие, или го унижи и му отнеме право, или му възложи нещо над неговите способности, или отнеме нещо от него насила без

да бъде съгласен.“ (Ес-Сахихах:455) В друго предание казва: „Който убие човек с когото сме в примирие, няма да помирише миризмата на Дженнета (Рая). Наистина миризмата му се усеща на разстояние четиридесет години.“ (Бухари)

17 - От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани, които са под закрилата на управника на Ислямската държава, е че те имат право на социално осигуряване, докато са под закрилата на Ислямската Държава. Това е дело на втория праведен халиф Омар бин Хаттаб, Аллах да е доволен от него, който видя възрастен човек от евреите да проси от хората. Когато разпита за него му беше казано, че той е плащал данъка –джизйех на Ислямския халифат, и той каза: „Не постъпихме справедливо към теб, ние вземахме от теб данъка джизйех, когато беше млад, а забравихме за теб, когато остаря.“ След това го хвана за ръка, заведе го до къщата си и му даде това, което намери от храна и дрехи. След това го изпрати към пазача на държавната хазна и му каза: „Погледни към този човек и останалите като него, и им дай това, което е достатъчно за тях и семействата им от държавната хазна на мюсюлманите. Наистина пречистия и Всевишен Аллах казва: „Милостинята зекат е за бедняците и за нуждаещите се...“- бедняците са мюсюлманите, а нуждаещите са дарените с писанието.“ (Ель-Харадж на Ебу Юсуф)

18 - От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлмани, е че той повелява да се прощава на немюсюлманите и да бъдат извинявани, дори когато мюсюлманите надделят над тях. Това се прави с цел да им се приобщят сърцата и да се изяви толерантността на Исляма, защото той е религия на милостта и обичта, а не религия на разграбването, наказанието, грубостта, гнета и тиранията. Затова

Всевишния Аллах казва: „И защото нарушиха своя обет, Ние ги проклехме и сторихме сърцата им да закоравеят. Те преиначават словата, размествайки ги. И забравиха част от онова, което им бе напомнено. И не преставах да откриваш тяхна измяна освен у малцина от тях. Но ги извини и прости! Аллах обича благодетелните.“ (Сура Ель-Майдех: 13) В друго знамение Всевишния казва: „Мнозина от хората на Писанието, поради завист в душите, желаят, след като сте повярвали, да ви превърнат пак в неверници, след като им се разкри истината. Извинявайте и прощавайте, докато Аллах даде Своята повеля! Аллах над всяко нещо има сила.“ (Сура Ель-Бакара: 109) В друго знамение Всевишния казва: „Кажете на вярващите да прощават на онези, които не очакват дните на Аллах, но Той ще въздаде на всички хора, каквото са придобили!“ (Сура Ель-Джасийех: 14)

19 - От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлманите, е че повелява на последователите му да ги призовават по най-добрия начин, пояснявайки им, че вратата на надеждата е винаги отворена за тях, и напомняйки им, че Аллах е способен да опрости всички техни грехове, и че не трябва да губят надежда за милостта и опрощението на Аллах. В тази връзка Всевишния Аллах казва: „Кажете на неверниците, че ако престанат, ще им се опрости онова, което е било по-рано, а ако упорстват известна е вече съдбата на предците.“ (Сура Ель-Енфал:38)

20 - От толерантността на Исляма касаеща взаимоотношенията с немюсюлманите, е че е направил филантропията да бъде от пряко свързаните неща с вярата. Това е така, защото тази религия е религията на мира и взаимната обич. Предава се, че Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, е казал: „Ей, Ебу Хурейра! Бъди благочестив, за да бъдеш най-набожния от хората,

задоволи се с това, което имаш, за да бъдеш най-признателния от хората, обичай за хората това, което обичаш за себе си, за да бъдеш вярващ, отнасяй се добре към съседите си, за да бъдеш мюсюлманин и намали смеха, защото многото смях умъртвява сърцето.“ (Сахих Ель-Джамиа: 4580- сахих)

Толерантността и улесненията на Исляма относно ибадетите (богослуженията).

Наистина всички богослужения (ибадети) в Исляма- и задължителните и допълнителните- са базирани на принципа на толерантността и улеснението. Това е така, защото Аллах отличи тази последна религия с това да може всеки един мюсюлманин според възможностите си да се наслади на богослуженията и да не бъде лишен от сладостта на монолога с Аллах и чувствата на спокойствие и щастие от изпълнението на богослуженията. Всевишния Аллах казва: „онези, които вярват и сърцата им се успокояват при споменаването на Аллах. О, да, при споменаването на Аллах сърцата се успокояват.“ (Сура Ер-Раад: 28)

Затова тази религия не е възложила на човека нещо, което е над възможностите му. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „За вас е задължение да извършите това, което можете според възможностите си. Наистина Аллах не се отекчава, та да се отекчавате.“ (Бухари)

От толерантността и улесненията по отношение на богослуженията са следните примери: 1- Всички повели и богослужения в Исляма са съобразени с човешката природа и човешките способности. А на тези природа и способности не се възлага повече от колкото могат да понесат, затова в Исляма няма повеля, която да противоречи на тази природа. Нещо повече, Исляма не подкрепя мюсюлманина, който сам на себе си възлага нещо, което не може да понесе, дори това да е богослужение (ибадет). Предава се от Енес /Аллах да е доволен от него/, че пророка, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, видял един възрастен човек да се опира на синовете си по време на ходете. Тогава казал: „Какво е

положението на този човек?“ Отговорили: „Дал е обет на Аллах, че ще ходи.“ Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казал: „Аллах няма нужда от самонаказанието на този човек.“ и му заповяда да се качи на животно.“ (Бухари)

2- Аллах въздава на мюсюлманина, когато е извинен поради болест, пътуване и т.н. същата награда, каквато той е придобивал чрез делата си, когато е бил здрав или в къщи. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Когато един раб боледува или пътува, на него му се записва същата награда (севап), като тази която е придобивал чрез праведни дела, когато не е бил пътник или болен.“ (Бухари)

Нещо повече, дори Исляма направи улеснения за раба относно богослуженията. Това което подобава на мюсюлманина е да се придържа към тези улеснения, за да спечели чрез тях награда при Аллах. Затова Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Аллах обича да дава улеснения, така както обича да дава неотменни повели.“ (Сахих Ель-Джамиа: 1885)

3 - Повелите, богослуженията и основите в Исляма биват намалени или дори отпадат в някои случаи:

❖ **Толерантността и улесненията на Исляма относно чистотата:**

Чистотата в Исляма е задължение и на нея се базира валидността на голяма част от богослуженията. И имайки в предвид, че основното нещо за почистване в религията е водата, която се използва при абдеста и къпането- гусул, а те са в основата при един човек за да му бъде правилно богослужението (ибадета)- като петкратния намаз, допълнителните намази, петъчния намаз, байрямските намази и др.- понякога се достига до затруднение и

отекчение от изпълнението на ибадетите, заради липсата на вода или невъзможността да бъде използвана. Затова в такива случаи Аллах е дал улеснения, към които Той обича да пристъпваме при нужда.

От примерите за толерантността и улесненията на Исляма относно чистотата са следните:

1 - В основата си всяка вода е чиста, когато не е променен цвета, мириxa или вкуса ѝ. Това правило е заложено в Исляма за да се премахне трудността от мюсюлманина. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Наистина водата не я замърсява нищо.“ (*Бел. на преводача: „Значението на хадиса е, че в основата си всяка вода е чиста и нищо не я замърсява, докато не се промени едно от трите качества цвят, мирис и вкус и нямаме явен довод, че тя е замърсена.“*)

2 - Слюнката от животните, които се считат за чисти според религията се счита за чиста, а оттам се позволява на мюсюлманина да пие от съда от който е пило това животно и да се мие с тази вода. Предава се от Кебше бинт Кеаб, че Ебу Катаде е влезнал при нея и тя му сипала вода за абдест в един съд. Изведнъж дошла една котка при съда за да пие от него, а Ебу Катаде наклонил съда, за да я улесни. Тогава Кебше казала: „Той ме видя, че гледам към него!!! И каза:“ „Нима се учудваш от това, племенничко моя.“ Казах: „Да.“ А той отговори: „Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Котката не е мръсна, тя е от животните, които живеят с вас и се движат около вас.“ (Ебу Давуд)

3- При липсата на вода или неспособността за използването ѝ, като при болест, рана, страх от гибел поради много студено време или опасения, че няма да стигне за пиене и т.н., се позволява тейеммума, който замества абдеста. По този начин позволявайки тейеммума с

пръст и правейки го заместител на водата Аллах улеснява Неговите раби. Той казва: „И ако сте омърсени, почистете се; и ако сте болни или на път, или някой от вас е дошъл от нужника, или сте обладавали жени, а не сте намерили вода, тогава потърсете чиста земя и натрийте с нея лицата и ръцете си. Аллах не иска да ви притесни, а иска да ви пречисти и да изпълни Своята благодат към вас. Дано сте признателни! (Сура Ен-Ниса: 6) В друго знамение казва: „И ако сте болни или на път, или някой от вас е дошъл от нужника, или сте обладавали жени, а не сте намерили вода, тогава потърсете чиста земя и натрийте лицата и ръцете си. Аллах е извиняващ, опрощаващ. (Сура Ен-Ниса: 43)

4- В Исляма се позволява да се обтрива върху мести (обувки от кожа), чалма, бинт или гипс, без да бъдат сваляни, като за това има определени условия. Позволява се с цел да не бъде затрудняван човека със свалянето и обличането на тези неща, особено в студено време. Предава се от бащата на Дже‘афер бин Амир, че е казал: „Видях Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, да извършва измиването-абдест и да обтрива с ръка върху обувките си и чалмата си.“ (Ебу Давуд)

Като разгледаме повелите в Исляма ще забележим, че той строго порицава затрудняването на хората, ограничаването им и премахване на улесненията за тях. Джабир, Аллах да се смили над него, казва: „Аз и още няколко човека излезнахме на път и изведнъж падна един камък на главата на един от нас. Този камък му направи рана на главата. След това този човек стана джунуб¹ и попита: „Как мислите, имам ли основание да взема тейеммум в моя случай?“ Отговориха: „Не намираме извинение за теб, ти можеш да се изкъпеш с вода.“ Този човек се изкъпа и умря. Когато пристигнахме при

¹ човек, който трябва да се изкъпе преди да изпълнява една част от богослуженията като намаза.

Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, той беше известен за станалото и каза: „Убили са го, *Аллах да ги погуби (т.е. заради това, че са дали отговор без знание, Пратеника, Аллах да го благослови и с мир да го дари, ги порицава с тези думи)*. Защо не питат след като не знаят?! Наистина изцелението за невежеството е питането. За него беше достатъчно да вземе тейеммум и да отслужи намаза или да направи компрес с парче плат над раната, след това да обтрие над компреса с ръка, а останалата част от тялото да измие с вода.“ (Сахих Ель-Джамиа: 4363)

5 - Според Исляма земята (пръста) е чиста, и мюсюлманина може да изпълнява богослуженията си на всяко едно земно кътче- с изключение на гробищата, тоалетните и баните- с единственото условие да не се вижда явно, че на земята има мръсотия. Ето така Исляма не направи изпълнението на молитвата-намаз да бъде само в определени места като манастирите и църквите, за да не попадне мюсюлманина в трудност и невъзможност относно изпълнението на богослуженията си. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „...за мен е направена земята да е добра, чиста и джамия, затова когато един човек го достигне времето за молитвата- намаз, нека да я отслужи на мястото на което се намира.“ (Бухари и Муслим)

6 - От улесненията на Исляма е, че когато има мръсотия на земята (върху пръста), тя се почиства с лекота и без никакви усилия. Това улеснение се споменава в разказа за бедуина, който дойде влезна в джамията на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, и се изпика в нея. В този момент сподвижниците наскачаха и започнаха да го навикват, а Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, им каза: „Оставете го и изсипете върху мястото с урината една кофа с вода. Наистина вие сте изпратени да улеснявате, а не сте изпратени да затруднявате.“ (Бухари)

7 - От улесненията на Исляма касаещи чистотата е, че направи урината, изпражненията и кръвта (освен пролятата кръв) на животните позволени за ядене да бъдат чисти. По този начин те според Исляма не замърсяват дрехите и мястото, като единствено изключение са само оборите на камилите. Предава се от Джабир ибн Семурах, че един човек попитал Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, дали да извърши отново обредното измиване-абдест след като се е хранил с овче месо, а той отговори: „Ако желаш направи нов абдест, и ако желаш не прави нов абдест.“ След това попита: „Да извършвам ли абдест след като съм се хранил с камилско месо? Отговори: „Да, извърши ново измиване- абдест след яденето на камилското месо.“ След това попита: „Да отслужвам ли намаз в кошарите за овце?“ Отговори: „Да.“ И попита: „Да отслужвам ли намаз в кошарите на камилите?“ Отговори: „Не.“ (Муслим)

❖ Толерантността и улесненията на Исляма относно молитвата намаз:

От мъдростта на молитвата намаз е, че тя е узаконена за да създаде връзка между раба и неговия господар, чрез която мюсюлманина да остане насаме с Господаря си, и да се моли и осланя на Него. Затова всеки път, когато мюсюлманина се потопи в удоволствията на този земен свят, пламъка на вярата в неговото сърце отслабва. И всеки път когато четящия езана призове на молитвата намаз и той откликне, този пламък се разгаря отново и така той остава постоянно свързан с неговия Създател. Тази връзка се осъществява когато се изпълняват петте задължителни молитви- намаз през денонощието, като за мъжете е редно да ги изпълняват групово в джамията, освен когато имат извинителна причина. По този начин мюсюлманите се опознават един другиму, засилват се обичта и помирието

между тях и всеки един се запознава с проблемите на другия. Също така чрез груповия намаз в джамията се разрушават всички социални неравенства, заставайки всеки един от тях рамо до рамо до другия, наредени в редици един до друг-малкия до големия, бедния до богатия, известния до обикновения- всички те застават равни и смирени пред Аллах, с отправени лица към определената от Него посока-Кябе, изпълняващи едни и същи движения. Молитвата намаз е най-важната основа от основите на Исляма след двете свидетелства. Предава се от Енес бин Малик, че е казал: „Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Първото нещо за което ще се направи равносметка на човека в Съдния ден, е намазът. Ако сметката относно намаза е правилна, правилни ще бъдат всичките му дела, но ако е провалена, провалът се и останалите му дела.” (Ибн Мадже-сахих)

И имайки впредвид, че тази молитва се повтаря по пет пъти на ден, то толерантността и улесненията спрямо нея трябва да са ясни и съобразени с природата на човека, за да може да я изпълнява със задоволена душа, без да се чувства обременен. Сега нека разгледаме част от толерантността и улесненията свързани със задължителната петкратната молитва- намаз:

1 - Исляма възлага на всеки един мюсюлманин да я изпълнява според възможностите си. Затова онзи, който не може да стои прав, му се позволява да я отслужва седнал, а ако не може да стои дори седнал му се позволява да я отслужва легнал, а ако и така не може му се позволява да я отслужва с мимики или с очите си. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Отслужвай намаза прав, ако не можеш прав, тогава седнал, а ако и така не можеш тогава легнал.“ (Бухари)

2 - В Исляма има различни начини на изпълнение на молитвата намаз, които са съобразени с мирното

положение на мюсюлманина и страха му. Всевишния Аллах казва: „Спазвайте молитвите наред със средната молитва и заставайте смирени пред Аллах! И ако имате страх, спазвайте молитвата и като ходите, и като яздите! А щом сте в безопасност, споменавайте Аллах, както ви е научил на онова, което не сте знаели! (Сура Ель-Бакара: 238-239)

3 - В Исляма се позволява да се съкращава намаза от четири на два рекята и да се събират обедния със следобедния и вечерния с нощния, следвайки улеснението на Всевишния Аллах. Предава се от Йеаля бин Умеййе, че е казал: „Казах на Омар бин Хаттаб: „А когато странствате по земята, не е прегрешение за вас да съкращавате молитвата, ако се страхувате, че ще ви навредят онези, които не са повярвали. Неверниците са ваш явен враг.“ (Сура Ен-Ниса: 101). Нима вече хората не са в сигурност?! (*т.е. сега няма войни и страх от немюсюлманите, затова ние вече сме в сигурност, защо ли тогава съкращаваме намаза по време на път?!*) А Омар отговори: „Бях учуден от същото нещо, от което ти си учуден, затова попитах Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, за това, а той ми отговори: „Това е милостиня- садака, която Аллах ви дава, затова приемете садаката на Аллах.“ (Муслим)

4 - В Исляма се позволява на болния да събира два намаза при силен студ или силен дъжд. Това го позволява дори за човека, който е изпаднал в силна нужда, но не е пътник. Предава се от Ибн Аббас, че е казал: „Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, отслужи заедно обедния и следобедния намаз в Медина, без да е пътник или да е в страх.“ А Ебу Зубейр каза: „Аз попитах Сеид, защо е направил това, и той отговори: „Аз попитах ибн Аббас за същото, за което ме питаш и той каза: „Не желая да затруднявам никой от неговата общност.“ (Муслим)

5 - Периода от време за изпълнението на молитвата намаз е дълъг. По този начин се предотвратява затрудняването на мюсюлманина при изпълнението на намаза. Предава се от Джабир Ибн Абдуллах, че е казал: „Дойде Джибрил при Мухаммед първия ден, когато слънцето беше след зенита си, и му каза: „Стани и кланяй² обедния намаз (зухр)!” След това дойде, когато сянката беше колкото самите предмети, и му каза: „Стани и кланяй следобедния намаз (аср)!” После дойде, когато слънцето залезе, и му каза: „Стани и кланяй вечерния намаз (мегриб)!” След това дойде, когато на хоризонта изчезна жълтата му ивица, и му каза: „Стани и кланяй нощния намаз (иша)!” На сутринта дойде, когато се пукна зората, и каза: „Стани и кланяй сутрешния намаз (феджр)!” След това Джибриил дойде, когато сянката на всяко нещо беше колкото него, и каза на Пратеника да кланя обедния намаз (зухр). После дойде, когато сянката на предметите беше двойна, и му каза да кланя следобедния намаз (аср). Следващото идване беше в същото време като предишния ден и му каза да кланя вечерния намаз (мегриб). След това дойде в полунощ и му каза: „Стани и кланяй нощния намаз (иша)! И последно дойде малко преди да изгрее слънцето и каза: „Стани и кланяй сутрешния намаз (феджр)! След намаза Джибрил каза: „Между тези две времена е времето за всеки намаз!” (Ен-Несай, Ет-Тирмизи: 150)

6 - Когато мюсюлманина несъзнателно или забравяйки изпусне нещо в него, намаза не му се проваля и няма нужда да го повтаря. Това, което е редно да направи е да извърши поправително седжде, което Аллах е дал за улеснение на раба и за унижение на шейтана, защото именно той прави всичко възможно да опозори ибадета (богослужението) на вярващия и да го отдалечи от милостта на Всемилюстивия.

2

кланяй- отслужи молитвата намаз.

Предава се от Ебу Сеид Ель-Худри, че е казал: „Когато някой от вас се съмнява в намаза си и не знае колко рекята е кланял, дали три или четири, нека да остави съмнението и да се базира на това в което е сигурен и след това нека направи две седждета преди да даде селям. Ако е кланял пет ракята³, те са застъпник за намаза му, а ако е кланял четири, те са унижение за шейтана.“ (Муслим) *(Разяснение на преданието: Ако човек не е сигурен колко рекята е отслужил, взема за основа по сигурното, което надделява на разума му, но ако не може да прецени отслужва един повече и прави поправително седжде преди да даде селям. По този начин намаза му е приет и шейтана, който се опитва постоянно да провали намаза му е унижен от Аллах, чрез улесненията дадени от Него на раба Му и приемането на намаза.*

7 - Когато мюсюлманина не може да определи накъде е посоката за намаз –къбле- и не намира кой да попита, тогава той полага усилия да прецени според възможностите и знанията си и отслужва намаза към посоката, към която предполага, че е къбле. Именно за този случай Всевишния Аллах, улеснявайки ни, казва: „На Аллах принадлежи и изтокът, и западът, и накъдето и да се обърнете, там е Ликът на Аллах. Аллах е всеобхватен, всезнаещ.“ (Сура Ель-Бакара: 115)

8- Исляма ни улеснява при изпълнението на задължителния намаз като забранява на имама (водещия груповия намаз) да удължава. Предава се от Ебу Хурейра, че Пратеника, Аллах да го благослови и с мир да го дари, казва: „Когато някой от вас води груповия намаз, нека да не удължава, защото измежду вас има слаби, болни и възрастни хора. А когато някой от вас отслужва намаза сам, нека да удължава колкото пожелае.“ (Бухари)

³ част от намаза.

❖ Толерантността и улесненията на Исляма относно милостинята зекят:

От мъдростите на милостинята зекят е, че тя е узаконена за да премахне бедността от мюсюлманската общност и да излекува болестите породени от нея, като кражби, убийства и атаки насочени към семейството и близките. Чрез тази милостиня се съживява духа на социалната солидарност между мюсюлманите, като се удовлетворяват нуждите на нуждаещите се и бедни мюсюлмани, давайки им от тази милостиня и избавяйки ги от унижението на просията. От примерите за улесненията на Исляма относно милостинята зекят са следните:

1 - Тя се дава от средно-хубавото богатство на човека, а не от най- хубавото, което има. *(Бел. на преводача: „т.е. ако човек има овце и му се полага да дава милостинята зекят, не се дават за зекят най- хубавите овце от тях, нито най-лошите, но се избират среда хубост.“)* Това се Потвърждава в думите на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, насочени към Муаз ибн Джебел: „...Не вземай за зекят най- доброто от техните богатства...“ (Бухари)

2 - Зекята е задължителен за богатите мюсюлмани и стойността му е много малка спрямо стойността на богатството от което се изважда. Също така тази милостиня не е задължителна, освен когато богатството на човек достигне определена стойност и престои една година според лунния календар. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „За теб няма никакво задължение (относно зекята за златото ти), докато не достигне дващест динара. А когато станат дващест динара и престоят една година, ти си задължен да дадеш половин динар за тях. А ако са повече се добавя над половин динар спрямо

повишилата се стойност на богатството. И не се счита за задължителен зекята при едно богатство, докато не престои една година.“ (Ахмед-Сахих)

3 - При определяне на стойността на зекята при посевите се съблюдава начина на отглеждане. Затова зекята за посевите, които са израснали с дъждовна вода и не са поливани е една десета (10 %) от продукцията, а за посевите израснали чрез поливане е една двадесета (5 %). Това се доказва с думите на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, в които казва: „За това, което е наполявано от небето, или от само себе си чрез изворна вода, или от подземна вода чрез корените си се дава за зекят една десета (10 %) от него, а за това, което е поливано се дава за зекят една двадесета (5 %) от него.“ (Бухари)

4 - Зекята отпада за онзи, който няма възможност да го изплати, поради бедност, заеми и др. основателни причини. Затова Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Зекята е задължение само за богатите.“ (Бухари)

И не само това, дори бедния и изпадналия в заем има право богатите да му дадат зекят заради това, че попада в групата на хората на които им се полага зекят. Всевишния Аллах казва: „Милостинята зекят е за бедняците и за нуждаещите се, и за онези, които я събират, и за приобщаването на сърцата [към Исляма], и за [откуп на] робите, и за длъжниците, и за тези по пътя на Аллах, и за пътника [в неволя] задължение от Аллах. Аллах е всезнаещ, премъдър.“ (Сура Ет-Теубе: 60)

5 - Исляма направи тази милостиня да бъде пречистваща за даващия я, а не глоба или наказание. Това е причина, която подтиква всеки един богат мюсюлманин да избързва с даването на зекята и да го дава от сърце. Всевишния Аллах казва: „Вземи от техните имоти милостиня (zekyat) , за да се

пречистят с нея и да им се въздаде! И се моли за тях! Твоята молитва е успокоение за тях. Аллах е всечуваш, всезнаещ.“ (Ет-Теубе: 103)

❖ Улесненията на Исляма относно говееенето през месец Рамадан:

От мъдростите на говееенето е, че то е повелено от Аллах за да може мюсюлманина да почувства нуждите на бедните и нуждаещите се хора, и по този начин да отдаде техните права, да се интересува за състоянието и нуждите им, да им съчувства, да бъде нежен с тях и да се отнася с добро спрямо тях. Друга мъдрост от говееенето, е че то е война между душата и нейните страсти и желания, чрез която мюсюлманина се издига над лошите слова и порицаните дела. Нека да разгледаме част от улесненията на Исляма относно това говееене:

1 - От улесненията на Исляма относно говееенето е, че то е задължително за мюсюлманите само един месец в годината, и това е месец Рамадан. Това се потвърждава в словата на Всевишния Аллах: „Рамадан е месецът, през който беше низпослан Коранът за напътствие на хората и с ясни знаци от напътствието и разграничението. Който от вас се окаже в този месец, да говее през него, а който е болен или на път да се издължи в други дни. Аллах иска да ви улесни и не иска да ви затрудни, а да завършите докрай определените дни, да възвеличите Аллах за онова, с което ви е напъттил и да сте признателни.“ (Ель- Бакара: 185)

2 - От улесненията на Исляма относно говееенето е това, че времето му е точно определено, за да не попада мюсюлманина в затруднение относно началото и края му. Затова не се позволява да се говее повече от определеното време или по-малко. Това време започва с пукването на зората (имсак) и приключва със залеза на слънцето.

Всевишния Аллах казва: „Позволено ви е да прекарате нощите на говеенето при своите жени. Те са одеяние за вас и вие сте одеяние за тях. Аллах знае, че сте измамили самите себе си, но е приел вашето покаяние и ви е извинил. А сега ги обладавайте и се стремете към онова, което Аллах ви е предписал: яжте и пийте, додето различите при [пукването на] зората белия конец от черния конец! После довършете говеенето до нощта и не ги обладавайте, когато пребивавате в джамиите! Това са границите на Аллах, не ги доближавайте! Така Аллах обяснява Своите знамения на хората, за да се побоят!“ (Сура Ель-Бакара: 187)

3 - От улесненията на Исляма относно говеенето е това, че се забранява непрекъснатото говеене (да се говее всеки ден) извън месец Рамадан, заради затруднението до което води това. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Няма непрекъснато говеене.“ (Ес-Сахиha: 2894)

4 - От улесненията на Исляма относно говеенето е това, че наградата за него е огромна и неограничена, въпреки, че изпълнението му е лесно и кратко. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Всевишния Аллах казва: „Всяко едно дело на сина на Адем си е за самия него, освен говеенето, то е за Мен и аз лично ще награждавам за него.“ Говеенето е щит, затова когато някой от вас говее, нека не говори неприлични неща и не вика. А ако някой го наругае или се опита да се сбие с него, нека каже: „Аз говея.“ Кълна се в онзи, в чиято ръка е душата на Мухаммед, миризмата, която излиза от устата на говеещия е по-добра при Аллах от миризмата на миск. И за говеещия има две радости: Когато разговява, той се радва и когато срещне Господаря си ще се раздава за говеенето си.“ (Бухари и Муслим)

5 - От улесненията на Исляма относно говеенето е това, че то отпада за болния и пътника. За тях се позволява да не

говеят през дните на месец Рамадан, като са задължени да си отговоят изпусналите дни, ако имат такава възможност. Всевишния Аллах казва: „...Който от вас се окаже в този месец, да говее през него, а който е болен или на път да се издължи в други дни. Аллах иска да ви улесни и не иска да ви затрудни, а да завършите докрай определените дни, да възвеличите Аллах за онова, с което ви е напътил и да сте признателни.“ (Сура Ель-Бакара: 185)

Всевишния Аллах забранява на човека да си възлага повече от колкото може да понесе, дори да е свързано с богослуженията (ибадетите). Джабир ибн Абдуллах, Аллах да е доволен от двамата, казва: „Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, беше излезнал на път. Изведнъж видя един припаднал човек, около който се бяха събрали хората и попита: „Какво му е?“ Отговориха: „Той е човек, който говее.“ Тогава Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Не е от праведността да се говее по време на път.“ (Ель-Ируа:4/59) В предание на Муслим се споменава: „...Вземете улеснението, което Аллах ви е дал.“

6 - От улесненията на Исляма относно говеенето е това, че се позволява на кърмачката и бременната жена да не говеят, когато се страхуват за себе си или за детето. Но те са задължени да си отговоят когато имат възможност. Към тази група спада и възрастния човек, който поради старост не е способен да издържи без храна целия ден и това вреди на здравето му. Всевишния Аллах казва: „Аллах възлага на всяка душа само според силите ѝ.“ (Ель-Бакара: 286)

7 - От улесненията на Исляма относно говеенето е това, че който пие или яде забравяйки или по принуда, говеенето му е правилно и не го е прекъснал. Това се пояснява в следните слова на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*: „Който забрави, че говее и яде или пие,

нека си довърши говеенето, защото Аллах е решил да го нахрани и напои.“ (Бухари и Муслим)

❖ Улесненията в Исляма относно поклонението-хадж:

Чрез хаджа се цели да се изяви единобожието в Аллах и да се осъществи споменаването на Аллах, чиито лозунг са думите **„Отзовах Ти се о, Аллах, отзовах ти се. Отзовах Ти се, Ти нямаш съдружник, отзовах ти се. Наистина възхвалата, благата и властта са Твои, нямаш Ти съдружник.“** Т.е. „О, Аллах, ние дойдохме на това място откликвайки на Твоята повеля, търсейки Твоето задоволство и потвърждавайки Твоето единство. Наистина никой друг освен Теб не заслужава да се обожават.“ Хаджа е богослужение, което не прави разлика между богатия и бедния, известния и обикновения, белокожия и чернокожия, арабина и чужденеца, всички са равни пред Аллах и всички мъже там се обличат с еднакви дрехи. Единственото мерило при Аллах е богобоязливостта. Това доказва братството в Исляма и единството на мюсюлманите в чувствата и надеждите им. Сега нека разгледаме част от улесненията на Исляма относно Хаджа:

1 - Хаджа е задължителен да бъде извършен веднъж в живота и то при възможност. Това е така, защото Всевишния Аллах знае всичко и е наясно, че ако беше направил хаджа да бъде задължителен всяка година това щеше да бъде трудност за много хора. А и от друга страна Мекка няма капацитет да приеме толкова много хаджии наведнъж. Ебу Хурейра, Аллах да е доволен от него, казва: „Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, ни изнесе проповед- хутбе казвайки: „Ей, хора! Аллах направи за вас хаджа задължителен, затова го извършвайте.“ Един човек каза: „Всяка година ли о, Пратенико на Аллах?“

Пратеника замълча, докато не го попита три пъти. Тогава каза: „Ако кажа „Да“ хаджа ще стане задължителен всяка година, но колкото ви е по възможностите.“ След това каза: „Оставете ме, *(т.е. не ме питайте повече, за да не бъдете затруднени)* докато аз не ви кажа. Наистина онези, които бяха преди вас, бяха погубени заради многото въпроси и противопоставянето им на техните пророци. Затова, когато ви повеля нещо, извършете от него това, което можете, а когато ви забраня нещо, оставете го.“ (Муслим)

2 - Макар хаджа да е петата основа, от основите на Исляма, той не е задължителен за онзи, който няма физическа или финансова възможност. Затова онзи, който боледува от хронична болест и не може да извърши хаджа, но има финансова възможност, упълномощава друг да извърши хадж на негово място. Също така хаджа отпада за онзи, който няма излишни средства, които да са над нуждите му и нуждите на семейството му. Това се пояснява в словата на Всевишния Аллах: „И дълг на хората към Аллах е поклонението хадж при Дома за онзи, който може да отиде, а който откаже Аллах не се нуждае от световите.“ (Сура Али Имран: 97)

3 - Като улеснение също е дадения избор на мюсюлманина да избира един от трите вида хадж, за да може това да е улеснение за него и вида хадж да бъде съобразен с времето и средствата, с които разполага. (Видовете хадж са: Ифрад; Киран и Теметтуа.)

4 - Исляма улесни за нас хаджа правейки откупи за греховете и забранените неща, които хаджията е извършил по време на хаджа, поради невнимание или с течение на обстоятелствата. Всевишния Аллах казва: „И довършвайте поклонението хадж, и поклонението умра заради Аллах! Ако сте възпрени, [дайте] жертвено животно според своите възможности! И не бръснете главите си, докато жертвеното животно не стигне местоназначението си! А който от вас е

болен или има страдание по главата, тогава да се откупи с говеене или подаяние, или жертвоприношение. А ако сте в безопасност, онзи, който използва поклонението умра и за поклонение хадж, [да даде] жертвено животно според своите възможности. А който не е в състояние, да говее три дни по време на поклонението хадж и седем, щом се върне, та пълни десет. Това е за онзи, чиито роднини не живеят в околностите на Свещената джамия. И бойте се от Аллах, и знайте, че Аллах е строг в наказанието!“ (Ель-Бакара: 196)

5 - Исляма улеснява извършването на хадж като позволява поставянето на условие при започването му. Това условие се поставя от онзи, който се опасява, че може нещо да го възпре от извършването на хаджа. Предава се от Айша, Аллах да е доволен от нея, да казва: „Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, влезна при Дуба‘ату бинт Ез-Зубейр и ѝ каза: „Ти може би желаш да извършиш хадж?“ Тя отговори: „Кълна се в Аллах, не ме възпира нищо друго, освен умората, която чувствам.“ А Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, и каза: „Направи хадж, като поставиш условие при възнамерението си казвайки: „О, Аллах аз излизам от ихрам, там където бъда възпрепятствана от изпълнението на хаджа.“ (т.е. възнамери хадж или умра и постави условие, че ако ти попречи нещо да довършиш хаджа, ще излезнеш от ихрам там където си, и за теб няма да има грях, затова че не си довършила хаджа) (Бухари и Муслим)

6 - Извършването на хадж е причина за опрощаване и изтриване на греховете. Предава се от Ебу Хурейра, че Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, е казал: „*Който извърши хадж* заради Аллах, без съвкупление и предпоставките му от думи и ласки, нито разврат (от думи, спорове и дела), той се *върща* както *го е родила майка* му.“ (Бухари)

Уваженията на Исляма към жената:

Жената в Исляма има високопоставено място, чрез което се запазват нейните права и се придава нейната важност. Именно заради това тази религия направи почитането ѝ да бъде знак за извисена, праведна и почитена личност. Затова Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Вярващите с най-пълна вяра са онези, които са с най-добър нрав, и най-добрия измежду вас е онзи, който е най-добър за жените си.“ (Ибн Хиббан-сахих)

По този начин Исляма направи добротворството и уважението към жената да са преди добротворството и уважението към мъжа. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Отнасяйте се с добро към жените ви...“ (Сахих) Сега ще разгледаме няколко точки касаещи уважението на Исляма към жената:

1 - Уважението на Исляма към жената се състои в това, че е направил задължителната плата мехр, да бъде нейно право. Всевишния Аллах казва: „И давайте на жените задължителната плата от сърце! А ако ви отстъпят нещо от него, яжте го със здраве и охота!“ (Сура Ен-Ниса: 8) По този начин ако мъжа я разведе, тя ще има средства с които да преживява за известно време.

2 - Уважението на Исляма към жената се състои в това, че тя има право на част от задължителната плата мехр, дори да бъде разведена преди да останат насаме и да бъде докосната от съпруга ѝ. Всевишния Аллах казва: „А ако сте им дали развод, преди да ги докоснете, но вече сте уговорили задължителната плата, за тях е половината от онова, което сте уговорили, освен ако те се въздържат или се въздържи онзи, в чиито ръце е сключването на брака. А да се въздържате е по-близо до богобоязливостта. И не

забравяйте благоволенieto помежду си! Аллах съзира вашите дела.“ (Сура Ель- Бакара: 237)

3 - Уважението на Исляма към жената се състои в това, че когато бъде разведена, не се позволява да бъде прогонена от къщата на съпруга си. Редно е да остане в къщата му, докато изтече периода на изчакване след развода, защото това може да бъде причина да се съберат отново и да продължат семейния живот. Всевишния Аллах казва: „О, Пророче, ако се развеждате с жените, развеждайте се с тях в срока, затова и пресмятайте срока, и бойте се от Аллах, вашия Господ! Не ги пропъждайте от домовете им, а и те да не излизат, освен ако са сторили явна скверност. Това са границите на Аллах. А който престъпва границите на Аллах, той угнетява себе си. Откъде да знаеш, Аллах може да породи след това и нещо ново.“ (Сура Ет-Таяк: 1)

4 - Уважението на Исляма към жената се състои в това, че се повелява на мъжа да се грижи за нея след развода, докато свърши периода на изчакване или докато роди, като и задоволява нейните материални нужди и отдава пълните ѝ права, без да я ощетява и потиска с нищо. Всевишния Аллах казва: „И ги настанявайте [жените в развод], където и вие живеете, според своите възможности, и не им навреждайте, за да ги притесните! А ако са бременни, харчете за тях, докато родят! А ако кърмят децата ви, дайте им тяхната отплата и се разберете с добро! А ако не се разберете да кърми друга.“ (Ет- Таяк: 6)

5 - Уважението на Исляма към жената се състои в това, че той и даде да избира, дали тя да кърми детето или да го даде на кърмачка, ако пожелае това. Всевишния Аллах казва: „А майките да кърмят рожбите си две пълни години, когато мъжът поиска кърменето да завърши. Онзи, чието е новороденото, е длъжен да ги храни и облича според обичая. На всяка душа се възлага само по силите ѝ. Да не се злостори на майка заради нейната рожба, нито на онзи,

чието е новороденото, заради неговата рожба, и за наследника е същото. А ако и двамата искат отбиване, при взаимно съгласие и съветване, не е прегрешение за тях. И ако искате да поверите рожбите си на кърмачки, не е прегрешение за вас, щом се отплатите, давайки според обичая. И бойте се от Аллах, и знайте, че Аллах съзира вашите дела! (Сура Ель-Бакара: 233)

6 - Уважението на Исляма към жената се състои в това, че когато тя има деца от един мъж и след това той я разведе, той е длъжен да се грижи за нея и децата ѝ, като им подсигуриява средства с които да живеят. Всевишния Аллах казва: „Заможният да даде [за жената и детето] според своите възможности! И комуто препитанието е ограничено, да даде от онова, което Аллах му е дарил! Аллах възлага на всяка душа само според онова, което е дал. Аллах ще стори облекчение след трудността.“ (Ет-Таяк: 7)

7 - Уважението на Исляма към жената се състои в това, че той отреди за нея дял от наследството, след като беше лишена от него според обичаите на съдружаващите. Всевишния Аллах казва: „За мъжете има дял от онова, което са оставили родителите и най-близките, и за жените има дял от онова, което са оставили родителите и най-близките малко или много предписан дял.“ (Сура Ен-Ниса: 7)

8 - Уважението на Исляма към жената се състои в това, че той я извинява и освобождава от някои задължителни богослужения, по време на месечния цикъл и след родилното течение. В тези две положения за нея отпада молитвата намаз изцяло, като не се издължава за изпуснатите намази. Що се отнася до говеенето в месец Рамадан, тя е длъжна да се отдължи за всеки един изпуснат ден от месец Рамадан, ако има такава възможност. Предава

се от Муазет, че е казала: „Попитах Айша: „Какво има на жената в месечен цикъл, та се издължава за изпуснатото говеене ⁴, а не се издължава за изпуснатия намаз?“ Тя отговори: „От хариджитите⁵ ли си ти?“ Отговорих: „Не съм от тях, просто питам.“ Айша каза: „Сполетяваше ни месечния цикъл по времето на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, и ни се повеляваше да се издължим за изпуснатото говеене, но не ни се повеляваше да се издължим за изпуснатия намаз. (Сахих) Дори в това положение Исляма улеснява жената като за нея отпада задължението за извършване на прощален таваф¹ по време на хадж. Предава се от ибн Аббас, че е казал: „Заповядано е на хората последното нещо при дома къбе да бъде прощалния таваф, с изключение на жената в месечен цикъл, тя е освободена от него.“ (Бухари и Муслим)

9- Уважението на Исляма към жената се състои в това, че той позволява на нея и съпругът ѝ да се наслаждават по всеки възможен и позволен начин, дори когато тя е в термин, с единственото изключение, че в това положение се забранява половия контакт. Предава се от Енес, че когато при евреите имало жена в термин, те не са сядали да се хранят заедно с нея, дори не са оставали в една къща с нея. Когато това стигна до ушите на сподвижниците, те попитаха Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, за него и беше низпослано следното знамение: „И те питат за месечното кръвотечение. Кажи: “Това е страдание.” И стойте далеч от жените в [период на]

4

говеене- въздържане от храна, пиене, лошо поведение и полов контакт от пукването на зората до залеза на слънцето

5

хариджитите- течение в Исляма.

месечно кръвотечение, и не ги доближавайте, докато не се очистят! А щом се очистят, обладавайте ги, откъдето Аллах ви е повелил! Наистина Аллах обича каещите се и обича пречистващите се.“ И Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Наслаждавайте се с тях по всеки позволен начин с изключение на полов контакт.“ (Муслим)

10 - Уважението на Исляма към жената се състои в това, че той не ѝ е възложил да воюва, когато има война. Предава се от Айша, Аллах да е доволен от нея, че е казала: „О, Пратенико на Аллах! Има ли война джихад за жените?“ Отговори: „За тях има джихад в който няма война, това са хаджа и умрата.“ (Ахмед-сахих)

11 - Уважението на Исляма към жената се състои в това, че той не я задължава да се грижи за подsigуряването на прехраната на семейството.

Улесненията на Исляма относно финансовите взаимоотношения:

Имайки в предвид, че парите са основно нещо за оцеляване в днешно време ние разбираме, че финансовите взаимоотношения заемат много важно място в нашия живот. И понеже в тази сфера често се наблюдават измамата, угнетяването, кражбата и ощетяването на отсрещния заради личната изгода, се счита за наложително да има определени правила, които са базирани на толерантност и улеснение в тази сфера. Именно това са правилата поставени от Всевишния Аллах в тази свята религия. Сега ще разгледаме част от улесненията в нея относно тези взаимоотношения:

1 - Улеснението на Исляма относно финансовите взаимоотношения се състои в това, че той подтиква хората към улеснението и великодушието. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Аллах да помилва човека, който е великодушен, когато продава и когато купува...“ (Бухари)

2 - Улеснението на Исляма относно финансовите взаимоотношения се състои в това, че той подтиква да се изчаква човека, който е взел заем, за да може да не се затруднява с изплащането му. А ако заемодателя опрости заема на заемателя, това е най-доброто при Аллах. Затова той казва: „А ако [длъжник] е в затруднение, да има отсрочка до облекчение! И да се смилите е най-доброто за вас, ако знаете.“ (Сура ель-Бакара: 280)

Дори и Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, ни подтиква към това казвайки: „За онзи, който отсрочи затруднен длъжник, ще има за всеки ден награда все едно е дал садака, и който го отсрочи, за него ще има

дори след изплащането на заема награда все едно дава садака всеки ден.“ (Сахих)

3 - Улеснението на Исляма относно финансовите взаимоотношения се състои в това, че подтиква да се опрощава заема на затруднения длъжник, който не може да го изплати. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Беше държана равносметка на един човек преди вас и беше намерено само едно добро дело при него. Той беше постоянно сред хората и правеше всичко възможно да ги улеснява, до такава степен, че повеляваше на децата си да опрощават заема на длъжника изпаднал в затруднение.“ А Всевишния Аллах казва: „Ние имаме по-голямо право от него да улесняваме и опрощаваме.“ (Муслим)

4 - Улеснението на Исляма относно финансовите взаимоотношения се състои в това, че се повелява да бъде съблюдавано улеснението при връщане на заема и липсата на ощетяване. Предава се от Ебу Хурейра, че е казал: „Дойде един човек при Пророка, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, и потърси със строг глас камила, като че ли беше негова. Сподвижниците станаха и започнаха да го порицават, а Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Оставете го, наистина неговия довод е силен.“ След това каза: „Дайте му камила на същите години, на които описва, че е била неговата камила.“ Казаха: „О, Пратенико на Аллах! Ние не намираме такава, всички камили са по-възрастни и по-големи от нея.“ Той каза: „Дайте му по-голяма, наистина най-добрия измежду вас е онзи, който връща повереното по най-добрия начин.“ (Бухари и Муслим)

5 - Улеснението на Исляма относно финансовите взаимоотношения се състои в това, че се позволява анулиране на покупко-продажбата, когато една от двете страни пожелае това. Това анулиране се осъществява само

при взаимното съгласие на двете страни. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Аллах ще изтрие греховете на съдния ден на онзи, който удовлетвори желанието на купувача, да върне закупената от него стока.“ (Т.е. Ако един човек закупи една стока и след това съжали затова, поради високата цена, недостатък в нея или нежелание да я притежава и пожелае да я върне на продавача, Исляма подтиква продавача да приеме това, ако желае и това да бъде причина на съдния ден Аллах да му опрости греховете. Именно това доказва важността на добротворството и улеснението насочено към купувача, защото макар да се е осъществила покупко-продажбата се позволява да бъде анулирана при двустранно съгласие.)

6 - Улеснението на Исляма относно финансовите взаимоотношения се състои в това, че узаконява избора при покупко-продажбата. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Продавача и купувача имат право на избор, докато се разделят. И ако те са честни и пояснят недостатъците за тях се благославя тази покупко-продажба, а ако прикрият и излъжат се премахва благословията от тяхната покупко-продажба.“ (Бухари)

7 - Улеснението на Исляма относно финансовите взаимоотношения се състои в това, че той въвежда в определен ред разпределението на наследството. По този начин отдава правото на всеки един наследник, разпределяйки оставеното наследство по най-справедливия и добър начин, независимо дали наследника е малък или голям, мъж или жена и съблюдавайки близките и далечните роднини на умрелия. Затова никой човек няма право да се бърка в разпределянето му и да го разделя спрямо собствената си изгода и желания. От справедливостта на това божествено разпределение е, че то не подминава дори малолетния без да му даде неговия дял

и да го постави в ръцете на определена група от хора, която е справедлива и пази натрупаното му богатство, докато порасне. Именно това нещо е почти невъзможно да се случи при законите поставени от хората. Аллах ни пояснява в Корана полагаемите дялове от наследството на децата, родителите, съпрузите, братята и сестрите казвайки: „Повелява ви Аллах за вашите деца: за мъжкото е дял, колкото за две женски. А ако са повече от две жени, за тях са две третини от оставеното. А ако е една, за нея е половината. А за родителите му, за всеки един от тях, е шестината от оставеното, ако е имал дете. А ако не е имал дете и го наследят родителите му, за майка му е третината. А ако е имал братя, за майка му е шестината след завещание, завещано от него, или дълг. Предписание от Аллах! Не знаете кой ви е по-близък по изгода, бащите или синовете ви. Аллах е всезнаещ, премъдър.“ (Сура Ен-Ниса: 11)

И наред с това знамение има още няколко, които разясняват с подробности разпределението на наследството. Ако някой желае да получи повече информация, нека погледне книгите касаещи разпределянето на наследство според Исляма.

8 - Улеснението на Исляма относно финансовите взаимоотношения се състои в това,, че той подтиква да се отнасяме с добротворство към онзи, който присъства при разпределението на наследството и не е от наследниците. Това добротворство се изразява в даването на една малка част от наследството на него, макар да не е наследник. Всевишния Аллах казва: „И когато на подялбата присъстват близки и сираци, и нуждаещи се, дайте им от него и им говорете благи думи!“ (Сура Ен-Ниса: 8)

9 - Улеснението на Исляма относно финансовите взаимоотношения се състои в това, че той е узаконил завещанието. Затова се позволява на човека да завещае

максимум една трета от богатството си, за да бъде това текуща садака за него и добро след неговата смърт. Предава се от Амир ибн Сеад, Аллах да е доволен от него, че е казал: „Пророка, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, ме посети, когато боледувах в Мекка, а аз му казах: „Аз имам богатство, да го завеща ли цялото?“ Отговори: „Не.“ Аз казах: „Половината?“ Отговори: „Не.“ Казах: „Една трета?“ Отговори: „Една трета, но и една трета е много. Да оставиш наследниците си богати е по-добро от това да ги оставиш бедни и просещи от хората. И всичко това, което раздаваш, то е садака (милостиня) за теб, дори и хапката, която поставяш в устата на съпругата си. Надявам се Аллах да те издигне и да си в полза на вярващите, и в ущърб на другите (неверниците).“ (Бухари: 1233)

Условията относно завещанието са две:

1 - Да не е повече от една трета от богатството.

2 - Да не е за човек, който има право на наследство, за да не се ощетят останалите наследници и да се заложи омразата и завистта между роднините. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Наистина Аллах е дал нужното право на всеки, който притежава право (на наследство), затова не се позволява завещанието на човек, който е наследник.“ (Ебу Давуд: 2870)

Улесненията на Исляма касаещи наказанията в него:

Както в останалите религии, така и в Исляма има наказания и съдебни присъди, чрез които се залага мир, сигурност и спокойствие сред обществото. Също така чрез тях се възпрепятства разпространението на престъпленията, убийствата и се запазват семействата и богатствата на хората, възпирайки бандитите и грижейки се за всеки един индивид. Затова виждаме, че Исляма е поставил за всяко престъпление, подходящо наказание, което е степенувано с него. И така направи наказанието за онзи, който е убил друг човек умишлено да бъде възмездие: Всевишния Аллах казва: „О, вярващи, вам е предписано възмездие за убитите,...“ (Сура Ель-Бакара: 178) Но дори това наказание съобразено с огромното престъпление, което е извършено отпада, когато семейството и близките на убития опростят на убиеца и откажат иска за възмездие пред съда. Всевишния Аллах казва: „А който получи опрощение от своя брат, да го получи според обичая, а той да му се издължи с добрина.“ (Сура Ель-Бакара: 178)

И така степенувайки престъплението с наказанието, Исляма узакони отсичането на ръката за крадеца. Всевишния Аллах казва: „А на крадеца, мъж или жена, отсичайте ръцете като наказание за онова, което са присвоили възмездие от Аллах. Аллах е всемогъщ, премъдър.“ (Сура Ель-Майдех: 38) Като основната цел от това не е отсичането на ръката, а възпиране на онзи, който има намерение да краде, защото след като знае какво наказание го очаква, той ще се възпре от кражбата. По този начин той ще си запази ръката и ще се опази от греха, а и хората ще бъдат спокойни за вещите и богатствата си.

И съблюдавайки степента на извършения грях, Исляма узакони бичуването за прелюбодееца и прелюбодейката, когато не са женени. Всевишния Аллах казва: „На всяка прелюбодейка и всеки прелюбодеец ударете по сто бича...“ (Сура Ен-Нур: 2) Чрез прилагането на това наказание се постига опазване на потомството от смесица, и опазване на наследството от това да попадне в ръцете на чуждо дете.

И степенувайки тежестта на престъплението с наказанието, Исляма направи наказанието за онзи, който наклевети с прелюбодеец праведна и целомъдрена мюсюлманка да бъде осемдесет бича. Всевишния Аллах казва: „А на онези, които набедят целомъдрени жени, после не доведат четирима свидетели, ударете осемдесет бича и не приемайте никога тяхно свидетелство! „ Тези осемдесет бича се узаконяват поради тежестта на тази клевета, защото чрез нея се развалят семейства и се сее развала по земята.

Както споменахме досега в Исляма наказанието се базира на тежестта на престъплението и опасността му за обществото. Поради това има едно основно правило в шериата, което е споменато в следните знамения от Корана: „Възмездие за злина е злина като нея. „ (Сура Еш-Шура: 40) и „И ако наказвате [о, вярващи], накажете със същото, с което са ви наказали!“ (Сура Ен-Нехл: 126) Но за тези наказания има определени правила и ред при прилагането им:

1 - По отношение на наказанията в Исляма касаещи задълженията на човека към Аллах, за тях не се прилага наказание, докато човека сам не повдигне въпроса към държавните институции. По този начин ако човека се прикрие и не повдигне въпроса пред съда, не му се прилага наказание за извършеното престъпление спрямо Аллах и това остава между него и Аллах. Предава се от Ебу

Хурейра, че е казал: „Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „На всеки един от моята общност ще му бъде опростено, освен на онези, които разгласяват извършените грехове. От безсрамието е един човек да извърши грях през нощта, когато Аллах го прикрива, и след като осъмне и да каже: „Ей братко, аз извърших през нощта това и това.“ Този човек е преношувал под прикритието на неговия Господар, а след като е осъмнал той сам е премахнал прикритието на Аллах от себе си.“ (Бухари и Муслим)

Наистина с узаконяването на тези наказания Исляма цели да запази правата на хората и да заложил сигурността, спокойствието и мира сред хората, като именно те са нещото, което ще възпре онзи, на който душата му разкрасява лошите дела. Без съмнение, когато желаещия човек да извърши убийство знае, че след това ще бъде убит чрез възмездие, той ще се възпре от убийството. По същия начин, когато крадеца знае, че ще му бъде отсечена ръката, той ще се възпре от това дело. Същото се отнася за прелюбодееца и за онзи, който клевети невинните и вярващи жени с прелюбодеежие. Всичките тези хора с лоши намерения, ще се въздържат от извършването на тези дела, когато знаят, че ще бъдат наказани за това и по този начин обществото ще бъде в сигурност и спокойствие. Не случайно Всевишния Аллах казва: „За вас във възмездието има живот, о, разумни хора, за да се побоите!“ (Ель-Бакара: 179)

Може би някои от хората да кажат, че тези наказания, които са наложени от Исляма са много строги!!! На тези хора им е достатъчен следния отговор: „Всеки разумен човек потвърждава, че престъпленията и щетите от тях за обществото трябва да бъдат предотвратявани и възпирани, като се определят подходящи наказания за престъпниците. Но разногласието при хората е в начина и

вида на наказанието. Сега нека всеки един се запита: „Дали наказанията, които са узаконени от Исляма са най-успешни и ефективни при възпирането на престъпленията и намаляването на броя им, или наказанията които са поставени от хората? Отговорът е: „Именно тези наказания, които са поставени от хората подтикват към престъплението и подпомагат за разпространението му. Нещо повече, тези наказания поставени от хората са довели до там, че да бъде наказван пострадалия от престъплението, а не престъпника. Що се отнася до Исляма, той гледна на това, като на един орган от тялото, който трябва да бъде премахнат, за да се запазят здрави останалите органи- (подобно на раковите клетки).

Толерантността и улесненията в Исляма към пленниците по време на война:

От природата на обществата е да има разногласия и войни между тях породени от етноса, религията, желанието за завладяване на територии, разширяване на владението и икономически изгоди. Всевишния Аллах казва: „Ако Аллах не отблъскваше едни хора чрез други, земята щеше да се провали. Но Аллах е владетел на благодат за световите.“ (Сура Ель-Бакара: 251) Що се отнася до войната в Исляма, тя е чисто човешка в най-висшата степен. Всевишния Аллах казва: „И не бъдете като онези, които излязоха от домовете си с надменност и за показ пред хората! Те възпират от пътя на Аллах. Аллах обгръща техните дела.“ (Сура Ель-Енфал: 47)

От причините според Исляма да бъде започната една война е отблъскването на врага и помагането на угнетения. Всевишния Аллах казва: „И защо да не се сражавате по пътя на Аллах и заради слабите от мъжете, жените и децата, които казват: “Господи наш, изведи ни от това селище, обитателите на което са угнетители! И стани наш покровител, и стани наш избавител!” (Сура Ен-Ниса: 75)

А щом войната в Исляма е нещо човешко, то толерантността и улесненията в нея трябва да бъдат явни и забележими за всеки един. От тези толерантност и улеснения са:

1 - Исляма не е религия на враждебността, тероризма, угнетяването и умишленото разпалване на войни, както го описват враговете му. Именно поради тази причина все повече хора приемат тази религия и стават мюсюлмани. А как да не се случва това след като Всевишния Аллах ни заповяда да страним от враждебността и престъпването към останалите народи казвайки: „И се сражайте по пътя на Аллах с онези, които се сражават с вас, и не

престъпвайте! Аллах не обича престъпващите.“ (Сура Ель-Бакара: 190)

2 - Исляма повелява на последователите си да сключват примирие с враговете си, ако те поискат от тях това. Именно тази повеля доказва, че Исляма не е религия, която подтиква към убийствата и кръвопролитията. Всевишния Аллах казва: „И ако склонят за мир, склони и ти, и се уповавай на Аллах! Той е Всечуващия, Всезнаещия.“ (Сура Ель-Енфал: 61)

3 - Исляма забранява да се убиват хора, които не участват във войната.

4 - Според Исляма при воденето на война има строги правила и поведение, които не позволяват, тя да излезне извън границите на човешкото. Затова е забранено да се убиват по време на война хора, които не участват в нея или не помагат за провеждането ѝ. Също така се забранява да се убиват възрастни хора, деца, жени, болни хора, лекари и хора помагачи за лечението на болните и ранените и религиозни хора, които са се отдали в храмовете, като свещеници, попове и т.н. От друга страна се забранява да се убива онзи, който вече е ранен и не може да се сражава и се забранява да се обезобразяват телата на убитите и да се отсичат части от тях. Дори се забранява да се убиват животните им, да се разрушават домовете им, да се прекъсва водата им, да се рушат кладенците им и да се преследва онзи, който бяга от бойното поле. Всички тези забрани са ясно споменати от Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, и след него са прилагани от праведните халифи и техните войски. По този начин се изяснява толерантността на политиката в Исляма по време на войни. Когато любимия ни Пратеник Мухаммед, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, се завърна като победител в Мекка- при народа, който го прогони, опитваше многократно да го убие и уби част от

сподвижниците му-, той прояви човещина и толерантност казвайки: „Който влезне в дома на Ебу Суфиян, той е в сигурност, който затвори вратата на къщата си, той е в сигурност и който хвърли оръжието си, той е в сигурност.“ (Муслим: 178) *(Бел. на преводача: „т.е. всеки един, който е от тези три групи няма да бъде ранен или убит)*

И следвайки неговия пример, праведните халифи след него постъпваха по същия начин, когато водеха война. Първия праведен халиф Ебу Бекр казваше на командирите при изпращане на войски: „Изчакайте... ще ви дам десет наставления, запомнете ги добре от мен: „Не мамете, не крадете от плячката, не бъдете предатели, не осакатявайте, не убивайте малко дете, нито възрастен човек или жена, не отсичайте палмите и не ги горете, не отсичайте плодородно дърво и не колете овца, крава или камила, освен за да се нахраните. Ще намерите хора, които са се отдали в храмовете, оставете ги, тях и това на което са се отдали.“ (Ет-Табери: 226)

5 - Исляма уважава и се грижи за правата на пленниците, макар да са врагове на мюсюлманите. Именно заради това се забранява те да бъдат наказвани, унижавани, тероризирани, осакатявани и оставяни да гладуват и жадуват. Нещо повече, Исляма подтиква последователите му да бъдат любезни към тях и да ги почитат, отнасяйки се с добро. Всевишния Аллах казва: „И дават храна въпреки че и те я обичат на нуждаещ се и на сирак, и на пленник: “Храним ви в името на Аллах. Не искаме от вас нито отплата, нито признателност.“ (Сура Ель-Инсан: 8-9)

Дори да погледнем към историята на мюсюлманите, ще намерим, че те се надпреварваха при прилагането на тези повели относно пленниците. Казва Ебу Узейз бин Умейр- брат на Мус‘аб бин Умейр: „Бях от пленниците при битката Бедр и чух Пратеника, Аллах да го благослови и с мир да го дари, да казва: „Отнасяйте се с добро към

плениците.“ Аз бях пазен от група Енсари (Мюсюлмани от гр. Медина). Когато те обядваха и вечеряха ми давах на мен пшеницата придържайки се към повелята на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, а те ядяха формите.“ (Ет-Таберани- хасен)

6 - Исляма повелява да се поддържат добри взаимоотношения по време на войната, с онези хора, които за под владението на мюсюлманите и мюсюлманите са надделяли над тях във войната. Това се аргументира с думите на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, който казва на мюсюлманите да се отнасят добре с египетските християни (коптите): „Ако завладеете Египет, отнасяйте се с добро към коптите. Те имат право на закрила и милост,“ (Муслим)

Що се отнася до победените народи, тяхната чест не се накърнява, техните имоти и богатства не се отнемат, тяхната благородност не се подлага на изпитание, те не се унижават, не се прогонват от домовете им, не се възпрепятства лечението им и не се репресират. Нещо повече, те биват уважавани от мюсюлманите, бива им повелявана праведността и им бива възбранявана скверността, и взаимоотношенията с тях биват базирани на справедливост. Това са наставленията на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, които следваха и прилагаха праведните халифи. Най-добрия пример затова е примирието, което сключи Умер ибн Ель-Хаттаб- втория праведен халиф с жителите на Йерусалим при превземането му. Това примирие гласи: „С името на Аллах Всемиловичивия, Милосърдия. Това е примирието, което дава раба на Аллах Омар ибн Ель-Хаттаб на жителите на Йерусалим: „Аз им гарантирам пълна сигурност за самите тях, за богатствата и имотите им, за църквите и кръстовете им... Те няма да бъдат потискани в религията си и никой няма да им вреди...“ Нима историята свидетелства за друга

такава благородност, справедливост и толерантност от страна на победителя към победения?! Наистина Омар беше в състояние да постави каквито пожелае условия и да се разпореде както пожелае с тях и богатствата му, но предпочете справедливостта и толерантността, които са заложени в Исляма. Това негово дело ясно доказва, че войната според Исляма не е базирана на земни желания и плечкосване, но е базирана на човешината, която се намира при всеки един човек.

Толерантността и улесненията на Исляма при опрощаването на греховете:

Човека е създание, което изключително много греша, било то спрямо останалите създания или спрямо неговия Господар. Затова Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Всички синове на Адем са големи грешници, и най-добрите грешници са разкайващите се.“ (Тирмизи-сахих)

Тези грехове, които ги извършва всеки един човек са вследствие на древна война, която е обещана от дявола. Тази война се състои в това той да заблуждава човека по всеки възможен начин. Всевишния Аллах ни известява в Корана за обещанието дадено от шейтана казвайки: „Рече: “Господи мой, затова, че Ти ме остави в заблуда, непременно ще им разкрасявам по земята и непременно ще заблуждавам всички,“ (Сура Ель-Хиджр: 39)

От толерантността и улесненията на Исляма относно опрощението на греховете са:

1 - Аллах опрощава греха, докато раба го моли за опрощение, без значение колко пъти се повтаря. Това е така защото човека е предрасположен да извършва грехове. Затова докато раба търси опрощение от Аллах, Той ще му опрощава греховете, колкото и да се повтарят и колкото и да са много. Предава се от Ебу Сеид Ель-Худри, че Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, е казал: „Иблис (името на шейтана) казва: „О, Господарю мой, няма да престана да заблуждавам потомството на Адем, докато не напуснат душите телата им.“ Аллах Отговори: „Няма да престана да им опрощавам, докато те ме молят за опрощение.“ (Сахих Ель-Джамиа: 1650) В друго предание Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Кълна се в онзи, в чиято ръка е моята душа, ако вие не вършехте грехове Аллах щеше да ви

премахне и да създаде други народи, които да вършат грехове и да Го молят за опрощение, за да им опрости.“ (Муслим)

2 - Аллах направи вратата на покаянието да бъде винаги отворена за човека, независимо от мястото, времето и положението в което се намира. Всевишни Аллах казва: „А който се разкае и поправи, след като угнети, Аллах ще приеме разкаянието му. Аллах е всеопрощаващ, милосърден.“ (Сура Ель-Майдех: 39) И Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Аллах простира ръката Си през нощта, за да опрости на извършилия грях през деня, и простира ръката си през деня, за да опрости на извършилия грях през нощта. Това ще продължи, докато слънцето изгрее от запад.“ (Муслим)

И макар, че тази врата е постоянно отворена, за нея има правила, които ако не са на лице не се приема покаянието. От тези правила са словата на Всевишния: „Аллах приема покаянието на онези, които правят зло в неведение, после скоро се покайват. На тези Аллах приема покаянието. Аллах е всезнаещ, премъдър. И не е покаянието за онези, които правят злини, а щом дойде при някого от тях смъртта, казва: “Сега се покаях.” нито за онези, които умират неверници. За тях Ние сме приготвили болезнено мъчение.“ (Сура Ен-Ниса: 17-18) И думите на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*: „Аллах приема покаянието на раба, докато душата му не достигне гърлото.“ В друго предание се казва: „Аллах ще приеме покаянието на онзи, който се покае преди да изгрее слънцето от запад.“ (Муслим)

Накратко вратата на покаянието е отворена докато душата започне да излиза от тялото или докато настъпи един от големите признаци за края на света, а това е да изгрее слънцето от запад. Също така за да бъде прието

покаянието на немюсюлманина от Аллах, той трябва да стане мюсюлманин.

3 - Исляма улесни покаянието и търсенето на опрощение, като го направи да бъде директно отправено от раба към Аллах –без да има посредници-. И така, когато раба вдигне ръце, признае си греха, искрено се разкае, че го е извършил и потърси опрощение от Аллах, Той му опрощава и приема покаянието. Всевишния Аллах казва: „Който стори зло или себе си угнети, а сетне помоли Аллах за прошка, ще открие, че Аллах е опрощаващ, милосърден. (Сура Ен-Ниса: 110)

4 - Исляма заменя злините с добрини на онези, които са искрени в покаянието си, съжаляват за извършения грях и твърдо са решили да положат всички усилия за да не го извършат отново. Всевишния Аллах казва: „И които не зоват друг бог заедно с Аллах, и не отнемат живот Аллах е възбранил това, освен по право, и не прелюбодействат. А който върши това, ще срещне възмездие. В Деня на възкресението ще бъде удвоено за него мъчението, в което унижен ще пребивава вечно, освен онзи, който се е покаял и повярвал, и вършил праведни дела. На такива Аллах ще подмени злините с добрини. Аллах е опрощаващ, милосърден.“ (Сура Ель-Фуркан: 68-70)

Уважаеми читателю! Исляма наставлява грешника и лекува неговата психика, чрез постоянно отворената възможност за покаяние и опрощение, за да може съгрешилия да съжали за извършения грях, да се разкае и да му бъде опростен. Нека всеки един от нас разбере, че нашия Преславен и Всевишен Господар не желае да подтикне нито един човек към отчаянието и губенето на надежда за опрощение, Той опрощава всички грехове, без значение колко са големи. Затова Той казва: „Кажи: “О, раби Мои, които престъпвате в ущърб на себе си, не губете надежда за милостта на Аллах! Аллах опрощава всичките

грехове [щом се покаете]. Той е Опрощавачия, Милосърдния.“ (Сура Ез-Зумер: 53)

Това всеобхватно опрощение и безвъзмездно приемане на покаяние от Аллах се отнася за отношенията между раба и Аллах. Що се отнася до правата на хората, те непременно трябва да се отдадат на притежателите им и да се потърси извинение от тях ако бъдат ощетени с нещо.

5 - Исляма дарява с награда човека, дори само за доброто му намерение, което не е достигнало до осъществяване. Затова когато един човек реши да извърши едно добро дело, но не го извърши, той има добрина при Аллах за решението си. Дори нещо повече, ако един мюсюлманин реши да извърши злина, но се подсети за наказанието на Аллах и се възпре, той ще бъде възнаграден затова, че не е извършил това зло дело страхувайки се от Аллах, дори намерението му да е било лошо. Пратеник, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва в предание кудси (свещено): „Всевишния Аллах казва: „Когато един мой раб възнамери да извърши една злина, не я записвайте, докато не я извърши. Ако я извърши, я запишете като една, но ако не я извърши заради Мен запишете я за него като добрина. И когато възнамери да извърши добрина, но не я извърши, запишете за него добрина, а ако я извърши, я запишете като десет подобни на нея та чак до седемстотин.“ (Бухари: 7062)

6 - Исляма не е направил греховете при мюсюлманина да бъдат пречка за милостта на Аллах към него. Нещо повече, когато види неговите страници с делата си ще възжелае да е извършвал много повече грехове, виждайки милостта и опрощението, които ще намери в този момент. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Аз знам последния човек, който ще излезе от огъня и ще влезне в рая (Дженнета). Това ще бъде човек, който ще бъде извикан на съдния ден и ще бъде казано: „Покажете му

неговите малки грехове и премахнете големите му грехове.“ И ще му бъдат представени малките грехове казвайки: „Ти в този ден си извършил това и това, и в този ден си извършил това и това,“ а той ще каже: „Да.“ А няма как да отрече, понеже се страхува от големите си грехове. След това ще му бъде казано: „За теб ще бъде заменена всяка злина с добрина.“ А човека ще каже: „О, Господарю мой! Аз върших лоши неща, които не намирам тук?! Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, се засмя толкова силно, че му се видяха кътните зъби.“ (Муслим)

7 - В Исляма ясно се пояснява, че Аллах е нежен към онзи, който му се противопостави и откаже да повярва в Него. Всевишния Аллах казва: „И ако Аллах наказваше хората за онова, което са заслужили, Той не би оставил на земята дори една твар. Ала Той ги забавя за определен срок. И щом срокът им дойде, Аллах и тогава ще е всезрящ за Своите раби.“ (Сура Фатир: 45)

Толерантността и улесненията на Исляма включват узаконяване на неща, които изтриват греховете:

Исляма улесни човека като го дари с възможността да му бъдат опростени малките грехове чрез изпълнението на ибадета (богослуженията). Това нещо е милост от Аллах за неговите създания, спокойствие за душите им и пречистване от многото малки грехове, които ежедневно биват допускани. От нещата, чрез които се опрощават малките грехове са следните:

1 - Исляма е религия, която улесни нас хората правейки изпълнението на задължителните богослужения (ибадети) да бъде нещо, чрез което се опрощават и изтриват малките ни грехове. Затова Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Петте намаза, джума намаз (петъчния намаз) до другата джума (петъчна молитва), месец Рамадан до другия Рамадан, са опрощение за допуснатите малки грехове между тях, ако не се извършат големи.” (Муслим)

2 – Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Извършвайте често хадж и умра, защото те изтриват греховете и премахват бедността, така както огъня премахва мръсотията от желязото, златото и среброто. И няма друга награда за най-добре изпълнения и приет хадж освен Дженнет (рай).“ (Ес-Сахиха: 1200)

3 - Страненето от големите грехове е причина да бъдат опростени малките. Всевишния Аллах казва: „Ако избягвате големите грехове, които са ви забранени, ще отмахнем от вас лошите ви постъпки и ще ви въведем в достойна обител.“ (Сура Ен-Ниса: 31)

4 - Разпространението на поздрава селям и ръкуването между мюсюлманите са причина за опрощение на

греховете. Предава се от Хузейфе, че Пророка, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, е казал: „Когато мюсюлманина се ръкува с неговия брат на двамата им падат малките грехове, така както падат листата на дърветата.“ (Ель-Берраз-сахих)

5 - Нещата които сполетяват вярващия човек, като болести, несгоди и тъга са причина Аллах да изтрие и опрости греховете му. Предава се от Ебу Сейд Ель-Худри, че Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Всяко нещо, което сполетява мюсюлманина, като трудност, тъга и болест, дори и тревогата, която го притеснява, е опрощение от Аллах за неговите малки грехове.“ (Муслим) В друго предание Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Няма беда, която да сполети мюсюлманина и чрез нея Аллах да не опрощава греховете му, дори да бъде убоден от трън.“ (Бухари и Муслим)

6 - Поддържането на чистота и извършването на обредното измиване абдест са причина Аллах да опрости малките грехове. Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Да ви известя ли за неща, чрез които Аллах опрощава малките грехове и умножава добрите дела?! Отговориха сподвижниците: „Разбира се о,Пратенико на Аллах.“ Каза: „Извършването на абдеста по най-добрия начин при нежелателни неща и изчакването на единия намаз след другия. Наистина за всеки човек, който излезе от дома си, отиде към джамията и отслужи задължителния намаз с имама, след това седне да чака за следващия намаз, меляйкетата (ангелите) казват: „О, Аллах опрости му, о, Аллах помилвай го.“ (Ибн Хиббан- Сахих)

7 - Аллах направи малките и дребни дела, които са от нещата с които човек се приближава до Аллах- като споменаването на Аллах- да бъдат причина за награда, като наградата на онзи, който раздава богатството си заради

Аллах. Предава се от Ебу Хурейра, *Аллах да е доволен от него, че е казал: „Дойдоха бедните мюсюлмани при Пратеника на Аллах, Аллах да го благослови и с мир да го дари,* и казаха: „Богатите хора достигнаха високите степени (на Дженнета) и вечното блаженство. Отслужват намаз като нас и говеят като нас, но те за разлика от нас имат богатства с които извършват хадж и умра, воюват по пътя на Аллах и раздават садака- милостиня от тях.“ Той им каза: „Да ви известя ли за нещо, което след като извършите ще достигнете наградата на тези хора и няма да има друг след вас, който да получи същото превъзходство. По този начин вие ще бъдете най-добрите измежду хората около вас, освен от онзи който извърши същото като вас: Казвайте Субханеллах, Елхамдулиллях и Аллахуекбер след всеки намаз по 33 пъти.“ След това изпаднахме в разногласие и някои от нас казаха да се казва по 33 пъти Субханеллах и Елхамдулиллях, а Аллахуекбер по 34 пъти. Тогава аз отидох при Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари,* споменах му това, а той каза: „Казайте Субханеллах, Елхамдулиллях и Аллаху Екбер, докато всяко едно от трите достигне 33 пъти.“ (Муслим)

8 - Аллах направи извършването на много добрини да бъде причина за опрощението на греховете. Предава се от Муаз, че е казал: „О, Пратенико на Аллах посъветвай ме? Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари,* каза: „Бой се от Аллах където и да си.“ Муаз каза: „Посъветвай ме с още нещо.“ Отговори: „Последвай злината с добрина за да я изтрие.“ Муаз каза: „Посъветвай ме с още нещо.“ Отговори: „Отнасяй се добре към хората.“ (Ахмед- Сахих)

9 - Аллах направи извършването на всеки вид богослужение (ибадет) да бъде причина за опрощение на малките грехове. Доказателство за това е преданието от Ебу Умаме, който разказва, че дошъл един човек при Пророка, *Аллах да го благослови и с мир да го дари,* и

казал: „Аз извърших грях, затова дойдох при теб да ме накажеш!!!“ Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Извършил ли си обредното измиване- абдест преди да дойдеш?“ Човека отговори: „Да.“ Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, го попита: „Отслужил ли си молитвата намаз заедно с нас, когато я отслужвахме?“ Човека каза: „Да.“ Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, му каза: „Отивай си, на теб вече *Аллах* ти е опростил.“ (Бухари и Муслим)

Толерантността и улесненията на Исляма касаещи узаконените изкупления, чрез които се опрощават греховете:

Имайки в предвид, че Исляма цели изцяло да улесни човека, то непременно трябва да има откупи чрез които човека да изкупи извършения грях спрямо Аллах или спрямо човека. След като бъдат изпълнени тези откупи стават причина мюсюлманина да се избави от притесненията и неспокойствието породени от извършения грях. Нека разгледаме част от толерантността и улесненията на Исляма относно откупите в него:

1 - Аллах направи за човека, който несъзнателно е убил друг изкупление, чрез което да му бъде опростен този огромен грях и да се премахнат неспокойствието и терзанията в душата му. Този вид откуп се пояснява явно в думите на Всевишния Аллах, който казва: „И не трябва вярващ да убива вярващ, освен по погрешка. А онзи, който убие вярващ по погрешка да освободи вярващ роб и да връчи откуп на семейството му, освен ако простят. А ако [убитият] е вярващ от враждебен вам народ да се освободи вярващ роб. А ако е от народ с договор между вас да се връчи откуп на семейството му и да се освободи вярващ роб. А онзи, който няма възможност да говее два поредни месеца за покаяние пред Аллах. Аллах е всезнаещ, премъдър.“ (Сура Ен-Ниса: 92)

2 - Аллах направи изкупление за човека, който каже на жена си: *“Ти за мен си като майчиния ми гръб!”*. Този откуп се пояснява в следните слова на Всевишния: „На онези от вас, които изоставят жените си с думите: *“Ти за мен си като майчиния ми гръб!”* те не са им майки. Майки са им само онези, които са ги родили. Те наистина изричат скверни думи и лъжа. Аллах е извиняващ,

опрощаваш. Онези, които [така] изоставят жените си, но после си върнат думите да освободят роб, преди да са ги докоснали. С това бивате поучавани. Сведущ е Аллах за вашите дела. (Ель- Муджаделех: 2-3) *(Бел. на преводача: „Това беше традиция при арабите, която се разпространяваше по времето на Пратеника, Аллах да го благослови и с мир да го дари, и след като Аллах го изпрати забрани тези думи и поради големия грях в изричането им узакони откуп, чрез който да бъде опростен казалия ги.)*

3 - Аллах узакони изкупление при нарушаване на клетвата дадена от човека, което се пояснява в словата Му: „Аллах не ви придиря за празнословието във вашите клетви, а ви придиря, когато се обвързвате с клетвите. За изкупление десет нуждаещи се да бъдат нахранени от препитанието по средата на онова, с което храните семействата си, или да бъдат облечени, или да се освободи един роб. А който няма възможност три дена да говее. Това е изкуплението за вашите клетви, ако сте се вrekli. И спазвайте своите клетви! Така Аллах ви разяснява Своите знамения, за да сте признателни!“ (Сура Ель- Майдех: 89)

4 - От улесненията дадени в Исляма от Аллах е отпадането на изкуплението за онзи, който няма здравословна или финансова възможност да го извърши. Най-добрия пример за това е случката със сподвижника, който дойде при Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, и каза: „О, Пратенико на Аллах, аз съм погубен?!“

Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Какво е станало.“

Отговори: „Извърших полов контакт със съпругата си по време на говеене.“ (т.е. през месец Рамадан).

Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Имаш ли възможност да освободиш роб?“

Отговори: „Не.“

Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Можеш ли да говееш два последователни месеца?“

Отговори: „Не.“

Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Имаш ли възможност да нахраниш шейсет бедни човека.“

Отговори: „Не.“

След това Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, замълча за кратко и в този момент един човек донесе пълна кошница с фурми. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Къде е съгрешилия?“

Човека каза: „Аз съм тук.“

Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, му каза: „Вземи това и го дай за садака.“ (т.е. чрез него да изкупи извършения грях към Аллах)

Човека каза: „Нима има по-беден човек от мен о, Пратенико на Аллах? Кълна се в Аллах, между тези две планини (т.е. двете планини, които заобикалят гр. Медина) няма по бедно семейство от моето.“

Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, се засмя толкова силно, че му се видяха кучешките зъби и каза: „Нахрани семейството си с тях.“ (Бухари: 1834)

Улесненията на Исляма касаещи продължителността на добрините:

1 - Аллах е направил за човека да има награда за дадени добри дела, без да ги е извършил. Това става, когато той подтикне друг човек да върши тези дела. В тази връзка Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Който призовава към правия път, ще има същата отплата като онези, които са тръгнали по него, без те да бъдат ощетени с нищо в отплатата. А който призовава към заблудата, той ще носи същия грях като греховете на онези, които са го последвали, без да бъде намалено нищо от греховете им.“ (Муслим: 2674)

Именно това предание подтиква мюсюлманина да се придържа към всяко нещо, което е добро за цялото общество, вършейки добри дела, призовавайки към тях и възпирайки останалите от неприлични постъпки. Така този човек става причина да се ограничи разврата сред обществото и печели награда от последвалите го. И наред с тези ползи, той се самоизгражда като достойна и благочестива личност и след това способства за изграждането на останалите.“

2 - Аллах направи възпитанието на праведни деца и разпространението на знанието за Исляма сред обществото да бъдат от нещата, чрез които мюсюлманина печели добрини по време на земния си живот и след смъртта. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Когато умре сина на Адем му се прекъсват всички дела, освен три: Текуща садака (като да построи джамия, пансион, чешма, мост и т.н.), знание от което да се възползват хората и праведно дете, което да отправя призив- дуа за него (т.е. да се моли за него).“ (Муслим: 1631)

Улесненията на Исляма касаещи човешките страсти:

От улеснението, добротата и доброжелателността на Исляма насочена към последователите му е това, че традициите и страстите им преминават в добри дела за които се въздава награда от Аллах, когато те са придружени с искрено намерение. Това се съдържа в следните неща:

1 - Когато мюсюлманина утолява страстите си по позволен начин (халал), отивайки при съпругата си с намерение да опази себе си и нея от греха, за него това действие е богослужение- ибадет, за което се въздава награда от Аллах. Предава се от Ебу Зер, Аллах да е доволен от него, че са дошли едни хора при Пратеника на Аллах, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, и са казали: „Богатите хора печелят огромни възнаграждения при Аллах!!! Отслужват намаз като нас и говеят като нас, но за разлика от нас те раздават садака- милостиня от богатствата си.“ Той им каза: „Нима Аллах не е направил за вас неща, които са садака за вас... Наистина всяко изричане на „Субханеллах“ (пречист е Аллах) е садака, и всяко изричане на „Аллаху Екбер“ (Аллах е най-Велик) е садака, и всяко изричане на „Елхамдулиллях“ (слава на Аллах) е садака, и всяко изричане на „Ля иляхе илляллах“ „Няма друг бог, достоен да се обожават с искреност, освен Аллах“ е садака, и всяко повеляване на одобреното е садака, и всяко възбраняване на порицаното е садака, и един от вас да отиде при съпругата си е садака.“ Казаха сподвижниците: „О, Пратенико на Аллах! Нима ако един от нас си задоволи страстите, за него ще има в това награда (севап)? Отговори: „Какво мислите, ако ги задоволи по непозволен начин за него ще има ли грях? По същия начин,

когато ги задоволи по позволен начин за него има награда?“ (Муслим: 1006)

2 - Когато намерението е искрено и съобразено с нормите на Исляма, на мюсюлманина му се въздава награда (севап), за традиционните и позволени неща, които са от неговото ежедневие. По този начин ако един човек се храни за да бъде здрав и способен да изпълнява задълженията си към Аллах, да изкарва прехрана за семейството си и да може да бъде в полза на Исляма и мюсюлманите, това хранене се счита за богослужение (ибадет) и му се въздава награда за него. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Когато един човек храни семейството си и се надява за награда при Аллах, за него това се счита като садака.“ (Бухари: 55)

Дори нещо повече, каквото и дело да извършва мюсюлманина с искрено намерение и надявайки се Аллах да му въздаде награда за него, то се превръща в милостиня-садака. Пророка, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Всеки мюсюлманин е длъжен да дава садака. Сподвижниците казаха: „А онзи, който не намира какво да даде?!“ Отговори: „Който не намира, нека да работи със собствените си ръце, да се възползва от припечеленото и да раздава от него.“ Казаха: „А който не намира какво да даде?“ Отговори: „Нека да помогне на човек в нужда.“ Казаха: „Ако и това не може?“ Отговори: „Нека да върши одобрени неща от Исляма и да се въздържа от злините, и това за него е садака.“ (Бухари)

Улесненията на Исляма касаещи образованието:

Подходът, който е възприет в Исляма относно образованието и науката е базиран на доброта и нежност. Този подход е далеч от отвръщението и отчуждението. Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Аллах не ме изпрати да затруднявам и да бъда строг, но ме изпрати да бъда учител и да улеснявам.“ (Муслим: 1478)

1 - Подхода в Исляма при поучение на останалите, е подхода, който беше при Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*. Този подход беше базиран на любов към човека и човечеството, нежност, доброта и обич при представяне на информацията. Пример за това е подхода му, когато дойде при него един младеж, който желаше да извърши прелюбодеяние и потърси позволение за това дело. Тогава Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, му каза: „Одобряваш ли това за Майка си?“ Младежа казал: „Не, кълна се в Аллах. Аллах да ме направи аз да съм твоя откуп.“ Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: Нито хората одобряват това за майките си. Одобряваш ли това за дъщеря си?“

Отговори: „Не, кълна се в Аллах о, Пратенико на Аллах. Аллах да ме направи аз да съм твоя откуп.“ “

Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Нито хората одобряват това за дъщерите си. Одобряваш ли това за сестра си?“

Отговори: „Не, кълна се в Аллах. Аллах да ме направи аз да съм твоя откуп.“

Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Нито хората одобряват това за сестрите си. Одобряваш ли това за леля си?“

Отговори: „Не, кълна се в Аллах о, Пратенико. Аллах да ме направи аз да съм твоя откуп.“

Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Нито хората одобряват това за лелите си. Одобряваш ли това за вуйна си?“

Отговори: „Не, кълна се в Аллах о, Пратенико. Аллах да ме направи аз да съм твоя откуп.“ Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, каза: „Нито хората одобряват това за вуйните си.“ След това той, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, постави ръката си върху главата му и каза: „О, Аллах! Опрости греховете му, пречисти сърцето му и опази целомъдрието му. (Ес-Сахиha: 370, сахих)

2 - Подхода на Исляма при обучението е базиран на улеснение за желаещите да го последват. Този подход е прокаран от Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, още преди повече от 1400 години, когато дойде един бедуин влезна в джамията и се изпика вътре в нея. Сподвижниците казаха: „Не го прави... не го прави...“ А Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, им каза: „Оставете го, не го прекъсвайте.“ След като бедуина приключи Пратеника го извика и му каза: „Наистина в джамиите не е редно да се ходи по нужда и да се замърсяват.“ -Или както се споменава в друго предание, че те са за да се чете Коран и да се споменава Аллах в тях.- След това Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, поиска да му бъде донесена една кофа с вода и я изсипа на мястото, на което се беше изпикал.“ (Бухари и Муслим)

Ето това са улеснението и толерантността на Пророка, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*. Той нито порица младежа желаещ да извърши прелюбодеяние, нито го наказва, макар това да е огромен грях според Исляма. Дори в другия случай с невежия бедуин, който се

изпика наред едно от най-превъзходните места на земята-джамията на Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, той нито го порица, нито го навика. Именно това е нежния подход, който води до улеснението и толерантността към всеки един при наставлението, поучението и образоването му.

Заклучение:

Чрез прочитането на тази книжка за теб става ясно, че Исляма се придържа и призовава към толерантността и улеснението чрез добротворство към всички хора и посрещането на отсрещния човек с усмихнато лице. Любимия ни пратеник Мухаммед, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „Не пропускай нищо от добрите дела, дори и това да посрещнеш твоя брат с усмихнато лице.“ (Муслим)

И нима Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, не ни подтиква да желяем доброто за всички хора казвайки: „Обичай за хората това, което обичаш за себе си.“ От друга страна нашия Пратеник ни подтиква да не се бъркаме в делата на другите и да страним от нещата, които не ни засягат. Той, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, казва: „От доброто ислямско поведение на човека е да изоставя онова, което не го засяга.“ (Тирмизи-сахих)

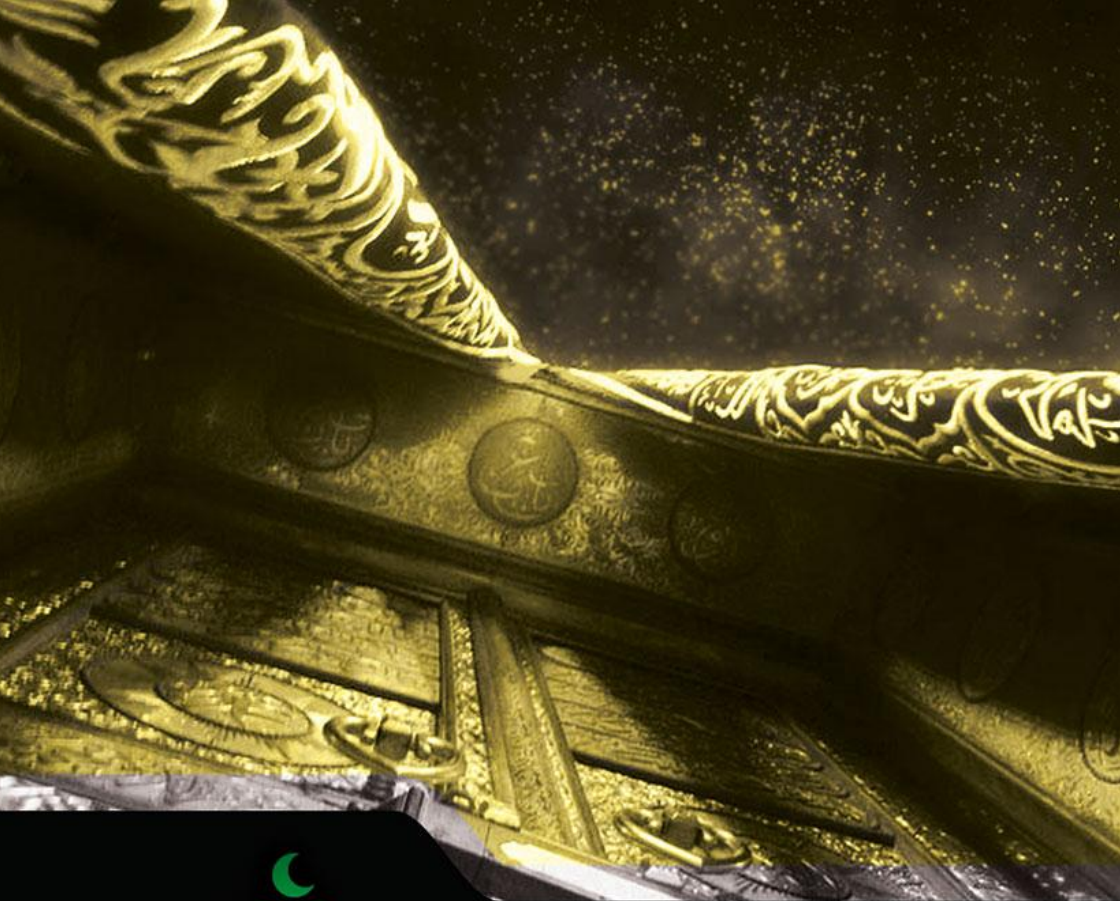
И не само това, дори ни подтиква да помагаме на хората и да ги радваме. Нима Пратеника, *Аллах да го благослови и с мир да го дари*, не казва: “*Най-любимия човек на Аллах е този, който е най-полезен за хората. Най-любими на Аллах сред делата са; да зарадваш мюсюлманин, да премахнеш притеснението му, да изплатиш дълга му, да утолиш глада му. Да тръгна със своя брат, за да разреши проблема му, за мен е по-любимо, отколкото да извърши иатикяф (престой в джамията с цел богослужение) в продължение на един месец в тази джамия (джамията на Пророка). Който въздържа гнева си, Аллах му прикрива недостатъците. Който въздържа яростта си в положение в което има възможност да надделе, в Съдния ден Аллах му изпълва сърцето със задоволство. Който върви със своя брат, докато разреши*

проблема му, Аллах ще му укрепи краката в Деня, в който краката ще се подхлъзват. (Сахих Ель-Джамиа- сахих)

Възможно ли е тези думи да бъдат думите на един човек?! Разбира се, че не!!! Това са думи от религията, която Аллах е низпослал чрез Корана и Суннета (думите, делата и утвържденията на Пратеника, Аллах да го благослови и с мир да го дари). Наистина това е божествена религия, която следва пътя на толерантността, уважението и улеснението. Нима тази религия не заслужава да бъде последвана и подкрепена, или най-малкото да не застава човек насреща ѝ, възпирайки хората от нея и пречейки за развитието и разпространението ѝ??? Истинския щастливец е онзи, който е последвал тази религия и се е възползвал от толерантността и улесненията в нея. И без съмнение от причините при част от немюсюлманите да се отдръпнат от тази религия са взаимоотношенията с хора, които се считат за мюсюлмани, но Исляма е далеч от техните дела и те са много далеч от тези, към които се причисляват. Надявам се действията на една невежа част от мюсюлманите, които не познават или не прилагат тази велика и свещена религия, да не бъдат пречка за немюсюлманите при запознаването им с нея и четено в тази насока. Но нека немюсюлманите приемат една препоръка от мен. Нека не черпят информация за Исляма от недостовърни, редки и съмнителни източници.

Моля Аллах, тази книга да бъде в полза за хората и да улесни да се осъществи целта, заради която е писана. Тя е моята любов, която дарявам на всеки читател. Моята мечта е мира да обгърне цялото земно кълбо. Моят призив към всички хора е да узнаят истината. Нека Аллах не престава да се грижи за вас и да ви пази.

www.islamland.com

ISLAMILAND

GROW GOODNESS BY YOUR HAND

EXPLORE ISLAM IN ALL LANGUAGES

WWW.ISLAMLAND.COM